

ARBEIDSFOLK BØR BOYKOTTE HØSTENS STORTINGSVALG!

Se eget valgbilag

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!
ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

MARXISTISK-LENINISTISK
ARBEIDERAVIS

NR. 7
AUGUST 1969

NORDØK- nordisk «EEC» rettet mot det arbeidende folket

Planene om et "utvidet nordisk økonomisk samarbeid" vil i løpet av den kommende sesjonen bli lagt fram for Stortinget.

Årsaken til dette er at de skandinaviske land ennå ikke kan oppnå medlemskap i EEC, og derfor trenger monopolkapitalen et mindre fellesmarked på nordisk basis som kan bidra til å øke takten i strukturrasjonaliseringa og lette en inngang i EEC seinere.

Et eget Embetsmannsutvalg fra statsbyråkratiene i Norge, Sverige, Danmark og Finland har nå lagt fram en rapport om Nordøk-planene, som klart viser at dette "nordiske samarbeidet", i likhet med andre monopol - kapitalistiske fellesmarkeder, først og fremst vil øke byrdene for arbeidsfolk.

Nordøk betyr bl.a. en sterkere invasjon av utenlandsk kapital i Norge, både fra Wallenberg og amerikanske monopolkonserner.

Det vil også være den sterkeste, mest allsidige monopolkapitalen, dvs. den svenske, som vil dra mest nytte av

opprettelsen av en tollunion i Norden. For industrien vil Nordøk bety fortgang i nedleggelsen av "svake" bedrifter, nye plassoppsigelser, økt konsentrasjon av kapitalen. På arbeidsplassene vil intensivert rasjonalisering stadig gjøre presset på arbeiderne hardere.

For utkantstrøka vil en realisering av Nordøk-planene bli en katastrofe. I Embetsmannsutvalgets rapport snakkes det om opprettelse både av fiskerifond og landbruksfond. Men det disse midlene skal brukes til er ikke opprettholdelse av bosettingsmønsteret og utkantbygdene, det er subsidiering av fraflytting "fra fiskevær som nedlegges" og støtte til nedleggelsen av bruk som ikke er "rasjonelle". Dette monopolkapitalistiske foretaket vil altså ramme hele det arbeidende folket.

Denne saka har også grundig avslørt at samtlige av de partier som stiller lister ved høstens stortingsvalg motarbeider folkets interesser.

I vår gav alle partier, fra Høyre til SF, sin prinsipielle støtte til Nordøk-planene, dette skjedde under en votering i Stortinget.

NKP - ledelsen har på sin side gang på gang gjentatt at den ser fram til gjennomføringa av Nordøk-planene. Både fra SF og NKP-hold har det imidlertid blitt understreket at de ser Nordøk som et alternativ både til NATO og EEC. Men i Embetsmannsutvalgets rapport sies det med klare ord at dette fellesmarkedet tvertimot tar sikte på å lette et medlemskap i EEC, og at det heller ikke vil berøre Danmarks eller Norges NATO-medlemskap.

Marxist - leninistenes standpunkt er klart: Nordøk rammer det arbeidende folket og må derfor kompromissløst bekjempes. Det eneste nordiske samarbeid som gavner arbeidsfolk er et samarbeid mellom arbeiderklassene i de nordiske landa, mot monopolkapitalisme og imperialisme.

Se artikkel s.7

STRAFFBART Å VÆRE MEDLEM AV SUF!

POLITISK MILITÆRNEKTER DØMT TIL FENGSEL I 6 MÅNEDER, 3 MND. MER ENN "VANLIG"

FORDI HAN VAR MEDLEM AV SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND!

Se kommentar side 10

klipp og kommentar klipp og kommentar

DEN STORE LØGNEN.

OM STALIN, CONQUEST OG SMÅBORGEREN EVENSMO

Av arbeiderklassens store ledere er Josef Stalin den som har vært gjenstand for den mest omfattende hetspropaganda og de groveste bakvaskelser fra borgerskapets side. Stalin var Sovjetunionens og verdens kommunistiske rørsers leder i nærmere tretti år. Fordi han i denne tida sto som folkets og revolusjonens urokkelige forsvarer, blir han dypt hatet av borgerskapet. Fordi borgerskapet ikke kan si sannheten om det første forsøket på å bygge sosialismen under proletariats diktatur, er det nødt til å forvrengte bildet av Stalin-tida i Sovjetunionen.

Noen småborgerlig sosialister i vårt land som lenge har vist at de deler borgerskapets skrekk for proletariats diktatur, deler også dets bilde av Stalin. Det ferskeste prøvet på dette er en artikkel av Sigurd Evensmo i SF-avisa Orientering. Artikkelen omtaler under tittelen Om å oppleve jordskjelv mellom to bokpermer pop-historikeren Rober Conquests bok "Den store terror", som nå foreligger på norsk marked som det siste tilskudd til borgerskapets hets. Evensmo siterer Conquests konklusjon, der han kommer fram til et tall på 20 millioner døde, som skal ha falt som offer for Staľins terror. For å avsløre dimensjonene av disse løgnene, er det nok å samholde Conquests regnestykke med den tilgjengelige befolkningsstatistikken: I 13-årsperioden 1913-26, da kanskje 5 millioner strøk med under 1. verdenskrig og intervensjonskrigen i Russland, var befolkningstilveksten 8 millioner. I 13-årsperioden 1939-52, da folke-mengda minka med 12 millioner eller mer under 2. verdenskrig, sto folkemengda stille. Men i den mellomliggende 13-årsperioden, da størsteparten av de angivelige 20

millioner skal ha blitt tatt av dage, auka folkemengden med ikke mindre enn 24 millioner. Det er i tillegg verdt å merke seg at befolkningsstilveksten var stigende fra 1933 og fram til krigsutbruddet. Som belegg for sannferdigheten av Conquests dokumentasjon, viser Evensmo til "24 tettpakkede sider kildenhvisninger og noter". Men Evensmo nevner ikke at Conquests hovedkilde er Krustsjov, en person som gjorde politisk karriere på å framstille Stalin som en forbryter. Nettopp Krustsjov har raust forsynt borgerskapet i Vetsen med argumenter mot Stalin, og borgerskapet bygger villig videre på Krustsjovs løgner. Et eksempel fra Krustsjovs "hemmelige" tale på SUKPs 20. kongress 1956. Krustsjov antyder her at Stalin sjøl sto bak mordet på sin nære medarbeider Sergej Kirov, et mord som kom til å utgjøre startpunktet for utrenskningene innafor stat og parti: "...til nå er det mange ting ved omstendigheten omkring mordet på Kirov som er uforklarlige og mystiske... Etter Mordet på Kirov fikk ledende funksjonærer i Leningrad NKVD meget milde dommer, men i 1937 ble de skutt. Vi kan gå ut fra at de ble skutt for at sporene etter dem som hadde organisert drapet skulle skjules." Det Krustsjov aldri våget mer enn å antyde, blir i Conquests bok slått fast uten forbehold: Stalin fikk Kirov drept for å skape en "voldsatmosfære" i Sovjetunionen som tillott han å sette i verk omfattende forfølgelser; mordet på Kirov skal bare ha vært et påskudd for Stalin til å innlede sin blodige gjerning! Men til og med av Krustsjovs tale går det fram at den s i tida fram til 1937 holdt en beskyttende hånd over Kirovs mordere, var Henrik Jagoda, sjefen for sikkerhetspolitiet, som ble avslørt

samme år som en fiende av Sovjetstaten. Når Krustsjov tydde til løgner av dette slaget i sine bakvaskelser av Stalin, var ikke dette noen tilfeldighet. For Krustsjov-klikken var det nødvendig å framstille Stalin som en egenmektig despot for på den måten å rette angrep mot proletariats diktatur, som Stalin representerte. Utrenskningene i Sovjetunionen var ikke en despot's egenrådige handlinger. I Europa sto nazismen stadig mer truende fram og erklærte seg direkte retta mot det sosialistiske Sovjetunionen. De utrenskningene som fant sted i denne tida var retta mot elementer som støtta og til dels samarbeide med Hitler-regimet. De befridde Sovjetunionen for femtekolonna. Den femtekolonna som fantes og som Stalin knuste var ikke noe særstykke for Sovjetunionen; i Norge sto qustringene klare til å overta da Hitlers soldater rykka inn i landet. Fordi folk av Jagodas slag beherska viktige deler av statsapparatet, kom utrenskningene også til å ramme uskyldige, men i hovedsak var de riktige og la grunnlaget for seieren over nazismen. Sovjetfolket forsto dette godt og det var ei utbredt innstilling i landet på den tida at utrenskningene heller måtte ramme en uskyldig enn at en skyldig gikk fri. Utrenskningene i Sovjetunionen, som for Evensmo står fram som et jordskjelv, var i virkeligheten uttrykk for ei veldig skjerping av klassekampen i landet. Men for borgere av Evensmos type vil klassekampens luer naturligvis alltid framtre som naturkatastrofer.

KLASSEKAMPEN vil i et seinere nummer behandle spørsmålet om Stalin og Stalin-tida i en utførlig artikkel.

Tvungent medlemskap i LO?-diktaturet over medlemmene skjerpes.

På siste LO-kongress blei det fattet vedtak om at på de arbeidsplassene der det var opprettet tariffavtale, og der minst 50% av arbeidstokken var organisert i LO, skulle medlemskap i LO være obligatorisk. Etter at dette vedtaket var fattet, har LO og NAF vært i forhandlinger for å revidere Hovedavtalen, og et av de spørsmålene som er blitt drøftet er tvungent medlemskap i LO etter de retningslinjer som LO-kongressen trakk opp.

Hva vil dette forslaget bety i praksis hvis NAF og LO blir enige om det? Sett at f.eks. arbeiderne på en bedrift går til aksjon gjennom en streik, for å forsvare seg mot overgrep fra bedriftsledelsens side. Hvis en slik streik settes i gang i tariffperioden, er det klart ulovlig i følge Hovedavtalen og Arbeidstvistloven. For å fri seg fra erstatningskrav tar LO-ledelsen og ekskluderer aksjonens ledere fra LO. (Jmf. Aas & Vahl-saka). Hva vil dette bety for de ekskluderte? Jo, det vil bety at de ikke bare er ekskludert fra LO, men de også er blitt utelukket fra jobben sin og alle andre jobber der LO organiserer mer enn 50% av arbeidstokken. De ville altså i praksis ikke få seg arbeid.

Forslaget fra LO-ledelsen om tvungent medlemskap er en ny fornæderisk manøver for å få kontroll over og undertrykke sine medlemmer. LO-ledelsen ser med panikk på at medlemstallet i LO viser en relativ tilbakegang, og at stadig flere grupper, særlig blant ungdommen stiller seg avvisende til LO-hovedingenes førerskap. Ulempene med å stå i LO blir mer og mer tydelige enn fordelene, og arbeidsfolk innser klarere og klarere for hver dag at LO-ledelsen fører en politikk stikk

i strid med arbeiderklassens interesser. Det er et uttrykk for LO's totale forrættelse at LO-ledelsen nå må skaffe seg medlemmer ved på fascistisk vis å tvinge folk til medlemskap. Hvis forslaget om tvunget medlemskap blir vedtatt, betyr det at klas-sesamarbeidet LO/NAF vil bli enda mer intimt, og at det norske samfunnet vil ha tatt et nytt langt skritt i retning av fascismen. Arbeidsfolk må være oppmerksom på faren og protestere kraftig mot dette overgrepet. Skal arbeiderklassens organisasjoner bli slagkraftige organisasjoner som med styrke kjemper for klassens interesser, kan en ikke tvinge folk til medlemskap. Så snart arbeiderklassen har styrta LO-pampene fra deres kommandoposisjoner og omgjort fagbevegelsen til en effektiv og sterk organisasjon for sine egne interesser, vil det ikke være noe problem med å få medlemmer. Arbeidsfolk slutter seg til organisasjoner som kjemper for deres interesser.

Jugoslavias byråkratkapitalister hjelper dansk monopolkapital.

Norges Handels og Sjøfartstiden kunne den 12. august i år meddele følgende om den jugoslaviske byråkratkapitalismens utvikling: "Jugoslavia skal hjelpe Danmarks største arbeidsgiver, Burmeister & Wain, København, som for tiden lider av en akutt mangel på arbeidskraft. To representanter fra verftet er nå i Jugoslavia for å forhandle med myndighetene om å få 51 fagarbeidere fra Kumanovo i Makedonia til å arbeide på en ettårskontrakt i Danmark."

KLASSEKAMPEN NEKTET UTLEVERT I FENGSEL !

En kamerat har nettopp avsonet en dom for deltakelse i en såkalt "ulovlig" Vietnamdemonstrasjon. Politiet slo til, flere av demonstrantene ble arrestert, etterpå ble tilmed tre av dem dømt for vold mot politiet.

Det var et eksempel på ytringsfriheten under borgerskapets diktatur.

Mens denne kameraten satt i fengsel var det noen kjente av han som av og til stakk innom "mottakelsen" med aviser og annet lesestoff. Da nr. 6 av "Klassekampen" kom ut, ble også den brakt dit. Men da sa fengselsbetjeninga nei, den avisa kunne man desverre ikke ta i mot. Det ble bedt om en forklaring, var det så at spesielle aviser var forbudt i fengslet? Ingen av fengselsbetjeninga kunne gi et eksakt svar, klare regler forelå ikke, derimot hadde man muntlig instruks. Redaksjonen i "Klassekampen" ble gjort oppmerksom på denne hendelsen. Vi har forelagt tilfellet for fengselsdirektøren og bedt om en forklaring. Heller ikke her var det mulig å få noe eksakt svar. Direktøren kjente ikke til saka, imidlertid ville han presisere at trykksaker med religiøs eller politisk innhold av prinsipp ikke ble tillatt brakt inn i fengslet.

– "Klassekampen" ble da altså stoppet p.g.a. sitt politiske innhold?

– Det kan nok være forklaringen.

– Men Aftenposten og Dagbladet blir tillatt. Disse avisene inneholder jo også ganske klart et politisk innhold?

– Nei, ja, jo.

Dette var et annet eksempel på ytringsfriheten under borgerskapets diktatur.

SKAL DET BLI NOEN REVOLUSJON, MÅ DET FINNES ET REVOLUSJONÆRT PARTI, UTEN ET REVOLUSJONÆRT PARTI, UTEN ET PARTI SOM BYGGER PÅ DEN MARXISTISKE - LENINISTISKE REVOLUSJONÆRE TEORI OG SOM ER AV MARXISTISK - LENINISTISK REVOLUSJONÆRE TYPE, ER DET UMULIG Å LEDE ARBEIDERKLASSEN OG DE BREDE FOLKEMASSENE I KAMPEN FOR Å KNUSE IMPERIALISMEN OG DENS LAKEIER.

– MAO TSE-TUNG –

Ny M-L litteratur.

MATERIALE TIL SPØRSMÅLET OM STALIN. Av den kommunistiske rørsas fem framragende ledere og teoretikere er Josef Stalin den minst kjente og også den som er blitt grovest bakvaska av det vestlige borgerskapet. Det er derfor et viktig utspill SUF har gjort ved å utgi dette materialet. Materialsamlinga gjør ikke krav på ei uttømmende behandling av spørsmålet om Stalin, det er et utgangspunkt for at en skal komme i gang med det.

Brosjyra omfatter bl.a. KKP's svar til sentralkomiteen i SUKP fra 1963, som gir de kinesiske kommunistenes syn på Stalin; utdrag fra programmet til Sovjetunionens Revolusjonære Kommunist (bolsjevikene), ei marxistisk-leninistisk gruppe som arbeider i illegalitet i Sovjetunionen i dag; en artikkel om Staľins politiske kamper i 20-åra og to korte artikler av Stalin som viser hans egenskap som teoretiker.

TO ARTIKLER MOT REVISJONISMEN. Under denne fellestittelen har en samla to artikler som framstiller og avslører to former for moderne revisjonisme. Den første artikkelen er offentliggjort av Polens Kommunistiske Parti, et marxistisk-leninistisk parti som blei danna i 1965 som et svar på det omfattende poli-

tiske og ideologiske forfallet innafor Polens Arbeiderparti under Gomulka-klikkens styre, og som i dag arbeider under de hardeste former for illegalitet. Mange av partiets medlemmer sitter i føyeblikket i polske fengsler. Artikkelen avslører Gomulka-klikkens arbeiderfiendlige politikk for å gjenoppbygge kapitalismen i Polen og stiller parola om å bygge et revolusjonært kommunistisk parti for å lede kampen mot revisjonist-regimet fram til gjenreisninga av proletariats diktatur i Polen.

Den andre artikkelen er skrevet av førstesekretæren i Bolivias Kommunistiske Parti (ml), Oscar Zamora, og et svar på Fidel Castros beskyldninger mot Zamora og hans parti i forordet til Che Guevaras Dagbok. Artikkelen blottstiller innholdet i Castros anti-marxistisk-leninistiske politikk i Latinamerika og viser også Castros ansvarlighet for Che Guevaras død. Brevet, som er blitt nøye studert av Latinamerikas revolusjonære, har fått rosende omtale fordi det viser hvordan nettopp den latinamerikanske virkeligheten sjøl aviser den castristiske linja for den latinamerikanske revolusjonen.

Brosjyrene koster kr. 2,- pr.stk. og kan bestilles gjennom SOR, Observatoriegt. 12, Oslo 1.

Francen i krise

Frankrike tvunget til å devaluere. Den 8. august ble den franske regjeringa tvunget til å devaluere francen med 12,5%. Dette er resultatet av ei langvarig økonomisk krise i Frankrike, men er også et uttrykk for den økende finanskrisa i hele den kapitalistiske verden. Det revolusjonære mai-opprøret i fjor var et kraftig svar mot den franske monopolkapitalismen, og gjorde at landet ble dratt enda dypere ned i ei økonomisk krise. I løpet av det siste året har industriproduksjonen vært svært lav, inflasjonen alvorlig og underskuddet på handelsbalansen enormt. Samtidig har landet blitt kraftig tappet for gullreserver. Offentlige franske data fra perioden fra april 1968 til og med juli 1969 viser at Frankrikes gull og valutareserver sank fra 6000 millioner US dollars til mindre enn 3600, et tap på nærmere 40%. Ved siden av dette tapte Frankrike også 2000 millioner US dollars i utenlandsk valuta. Under slike omstendigheter ble francen de facto devaluert på det vestlige kapitalmarkedet. Den franske finansministeren forklarte da også devalueringa med følgende ord: "derfor vi handlet nå, ville de reelle reserverne komme til et nullpunkt ved enden av året". Den tvungne devalueringa av francen viser på nytt hvor alvorlig krisa i det kapitalistiske finans- og

pengesystemet er. En hoved til denne krisa er sjølsagt de store utgiftene i forbindelse med USA-imperialismens aggresjons- og ekspansjonspolitik, som har ført til en stadig tapping av USAs gullreserver og en økende svekkelse av dollar. Dette har i sin tur resultert i ei krise for hele det kapitalistiske penge- og finanssystem som nettopp er basert på dollarens styrke. Et av resultatene var devalueringa av det britiske pundet. Devalueringa av francen vil ikke på noen måte løse problemene for den herskende klassen. Konkurransen om markede for de varene som produseres har stadig blitt skjerpa i den kapitalistiske verden. Bedrer Frankrike sin stilling endel, vil dette nødvendigvis bli møtt med mottiltak fra andre kapitalistiske land som forsøker å berge sin økonomiske stilling. Handelskrigen mellom kapitaliststatene vil kort og godt bli intensivert. Og i devalueringas fotspor følger også en prisrisisgjørning i Frankrike, noe som gjør at en skjerpa konkurranse vil svekke den franske økonomien ytterligere.

For det arbeidende folket i Frankrike vil dette bety økt utbytting og sosialnød. Dermed vil også klasse-motsetningene tilspisses. Den monopolkapitalistiske klassen i Frankrike går mot ei ny alvorlig politisk krise. Før eller senere vil også den franske arbeiderklassen seire.

SOR

**sosialistisk
opplysningsråd**

Postgiro 200946
Observatoriegate 12
Oslo 1
Bestill M-L litteraturen
hos oss !

om
motsigelser
i folket

OG ANDRE VIKTIGE ESSAYS
ER SAMLET I

"DEN STORE RØDE":

Skrifter i urval

AV MAO TSE-TUNG

Pris kr. 18,-

BESTILL DEN FRA SOR!

Marxist-leninistene og det borgerlige demokratiet

Revolusjonære marxist-leninister har, i motsetning til sosialdemokrater og andre opportunistiske grupper i arbeiderbevegelsen, aldri blitt akseptert av borgerskapet som en naturlig del av "det demokratisk parlamentariske liv". Like etter mai-opprøret i Frankrike i 1968 blei det marxist-leninistiske partiet forbudt, samtidig med at det revisjonistiske "kommunist"-partiet samarbeidet åpent med gaullistene og andre borgere for å organisere nyvalg til nasjonalforsamlinga.

Også i Sovjet, Polen og andre byråkrat-kapitalistiske land må de sanne marxist-leninistene arbeide under jorda. Det samme er tilfelle i Latin-Amerikas gorilla-diktaturer.

Etter stiftelsen av Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna i 1967 erklærte det svenske sikkerhetspolitiet – Säpo – at det betraktet forbundet som en trussel mot det "demokratiske samfunnet".

I Norge har borgerlig presse karakterisert Sosialistisk Ungdomsforbund som en anti-demokratisk organisasjon helt fra forbundet åpent stadfestet ei marxist-leninistisk linje. En marxist-leninist blei til og med idømt strengere straff enn vanlig i en politisk militærnektersak nylig med den begrunnelse at han hadde en ledende stilling i SUF.

Omtrent samtidig blei det gjort kjent at SF om kort tid vil motta omtrent en halv million kroner i understøttelse fra monopolkapitalens statsapparat.

Hvorfor blir både revisjonister og venstre-sosialdemokrater i praksis både tillatt og og støttet av borgerskapet, mens marxist-leninistene overalt blir betraktet som en fare?

Vi vil hevde at det rett og slett skyldes at marxist-leninistene kjemper for den eneste linje som i praksis har vist seg å kunne knuse monopolkapitalens diktatur: Ei revolusjonær omveltning gjennomført av arbeiderklassen og andre lag av det arbeidende folket, under ledelse av et arbeiderparti bevæpnet med innsikten fra over 100 års klassekamp; marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

Revisjonistene og reformistene representerer derimot borgerskapets interesser i arbeiderklassens rekke, deres opportunistiske ideologi om en parlamentarisk og fredelig overgang til sosialismen er en forutsetning for at klassesdiktaturet skal kunne befestes og tilsløres i det parlamentariske demokratiet. Hvilken stilling tar så marxist-leninistene til det borgerlige demokratiet? For å forklare dette er det nødvendig å se nærmere på hva den almenne stemmeretten, valgene og parlamentet blir brukt til under kapitalismen.

Parlamentarismen – en politisk form for borgerskapets herredømme!

Almenne valg, almen stemmerett, opprettelsen av representative organer er et resultat av klassekampen. I kampen mot restene av føydalvesenet og som en følge av den kapitalistiske produksjonens utvikling, ble borgerskapet tvunget "til å avskaffe alle stand- og personlige privilegier, og å innføre juridisk likhet, først på privatrettens, og deretter så smått også på statsrettens område". (Engels). Dette representerte sjølsagt også et framskritt for arbeiderklassen. Som Lenin skrev: "Vi er for den demokratiske republikken som den beste statsform under kapitalismen."

Det borgerlig parlamentariske demokratiet lettet oppbygginga av arbeiderklassens faglige og politiske organisasjoner, kampen for bedre lønns- og demokratiske reformer økte klassebevisstheten. Men som Lenin kraftig understreket: "Vi har ikke lov til å glemme at lønsslaveriet er folkets lodd selv i den mest demokratiske republikken."

Det borgerlig parlamentariske demokratiet opphever hverken det kapitalistiske klassesamfunnet eller klassekampen. Det er rett og slett bare en politisk form for borgerskapets herredømme.

Denne statsformen har altså som oppgave å tjene og befeste de bestående produksjonsforholdene, noe som i Norge vil si monopolkapitalens diktatur over folket.

Dette betyr slett ikke at valgene, stemmeretten og de representative institusjonene er nødvendige organer for den herskende klassen i et kapitalistisk samfunn.

Mussolinis Italia, Hitlers Tyskland og Juntastyret i dagens Hellas viser at monopolkapitalistene uten å nøle griper til den terroristiske fascisismen dersom deres interesser i en krisesituasjon virkelig blir truet.

"Det politiske demokratis støttebandasje kan for såvidt fjernes uten fare for det borgerlige samfunns organisme." (Rosa Luxemburg).

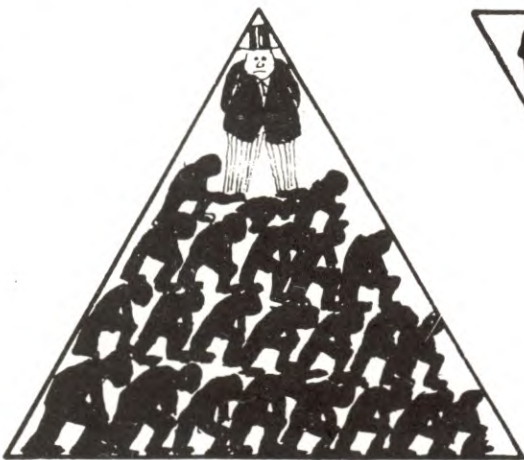
Men det borgerlig parlamentariske demokratiet er uten tvil det redskap som mest effektivt tjener opprettholdelsen av utbytting og lønsslaveri, fordi det gir arbeidermassene illusjonene om en "hele folkets stat"

der stemmeretten reelt kan uttrykke arbeiderflertallets vilje og sikre at denne blir gjennomført.

Stemmeretten – rett til å velge fortsatt undertrykkelse.

La oss se på vilkåra for det arbeidende folkets – flertallet av velgernes – politiske aktivitet under kapitalismen.

For det første er store grupper av arbeidsfolk direkte avskåret fra muligheten til å drive virkelig aktivt politisk arbeid. I mange tilfeller jobber begge ektefellene, ofte er overtidsarbeid nødvendig for å klare å holde familieøkonomien på et noenlunde forsvarlig nivå. I tillegg kommer lang reisetid til og fra arbeidet. Fiskere og småbrukere må sesongvis jobbe store deler av døgnet, men er heller ikke da sikret en skikkelig inntekt. Alt dette gjør at arbeidsfolk har lite både av tid og penger til å kjempe for sine politiske klasseinteresser.

DEMOKRATIET SOM
BORGERSKAPET ELSKER

I tillegg til dette kommer borgerskapets kontroll over massekommunikasjonsmidlene og de med over meningsdannelsen. Den herskende ideologien i ethvert samfunn er den herskende klassens ideologi (Marx). Under monopolkapitalens diktatur er den borgerlige ideologien enerådende både i pressen, TV og radio og i skolen. Det arbeidende folket blir systematisk utsatt for en indoktrinering som har som oppgave å forskjønne klassesamfunnet og å framstille den kapitalistiske staten som et redskap for folkets interesser. En annen viktig oppgave i samme retning er å sverte og bakvaske den revolusjonære del av arbeiderklassen og de sosialistiske land, eller f.eks. som i dag: framstille Sovjet-revisjonistenes aggressjonspolitikk og imperialismen som sosialisme.

Det samlede resultat av at folk flest i praksis både blir forhindret fra å delta aktivt i "det politiske liv", og bedras gjennom borgerlig propaganda, blir naturlig nok at mange ikke innser sine reelle interesser. Folket velger representanter som tjener dem i ord, men kapitalistene i sak. Et eksempel er den relativt sterke støttet som en av monopolkapitalens og USA-imperialismens mest trofaste allierte, Det norske Arbeiderparti, ennå har fra arbeidsfolk.

Karl Marx karakteriserte det reelle innholdet i denne formen for stemmerett slik: "En gang hvert tredje eller sjette år avgjøre hvilket medlem av den herskende klassen som skal representere og undertrykke folket".

Stortinget – et underbruk av statsbyråkratiet.

Når dette er sagt må det også tilføyes at de som blir valgt til å sitte i en parlamentarisk forsamling ikke har noensomhelst sjølstendig makt. Den reelle makten i det kapitalistiske samfunnet ligger hos de som eier og kontrollerer produksjonsmidlene, kapitalistene, og hos deres redskap, den kapitalistiske statens byråkrati.

Det er dette statsapparatet som har den utøvende makten i sin hånd: gjennom domstoler, politi, fengsler og hær blir monopolkapitalens diktatur opprettholdt. Dessuten spiller staten en svært viktig økonomisk rolle for monopolkapitalen som felles kapitalist. Den oppretter statsbe-

drifter på områder hvor private interesser ikke har store nok resurser til å fortsette eller gå i gang med produksjon, bygger ut kommunikasjonsnett etter kapitalens behov, griper inn i eksport og import-spørsmål osv. Ved siden av dette spiller staten også en viktig rolle i tariffforhandlinger gjennom avskaffelse av streikeretten, ved tvungen voldgift, arbeidsrettsdommer o.l.

Gjennom regler om uavsettelighet og nære sosiale og politiske forbindelser med den herskende klassen, står de betalte embetsmenn som kontrollerer dette statsapparatet i praksis utenfor enhver folkelig kontroll.

Det er også dette kapitalistiske statsbyråkratiet som både forbereder de saker som skal behandles av Stortinget og som iverksetter de vedtak som blir gjort. I de aller fleste saker av betydning har parlamentsmedlemmene derfor ingen annen oppgave enn å virke som sandpårøpere

DIKTATURET SOM
BORGERSKAPET FRYKTER

på avgjørelser som allerede er fattet. Og gjør de egne vedtak så kontrollerer de ikke sjøl om disse blir gjort eller sabotert. Det er parlamentet, Stortinget, som er et underbruk av statsbyråkratiet, ikke omvendt.

Det finnes ingen parlamentarisk vei til sosialismen!

Både SF, høyreledelsen i NKP og de venstreorienterte elementene som ennå finnes i DNA hevder at sosialismen kan innføres fredelig, gjennom flertallsbeslutninger i parlamentet.

Den samme teorien forfektes i dag av Bresnev og Kosygin, det samme hevdet opportunistene i den 2. internasjonale, for et halvt århundre siden. Men historica har gang på gang vist at dette er et livsfarlig bedrageri overfor arbeiderklassen. Parlamentet har alltid vært et skjerm Brett for borgerskapets herredømme.

Så lenge som borgerskapet kontrollerer det statlige byråkratiet, politi og militæressen, vil det være vanskelig å oppnå et stabilt parlamentsflertall for en proletarisk politikk gjennom valg, og der hvor dette kan lykkes, vil parlamentet raskt bli satt ut av funksjon, jfr. Hellas

Vi har allerede pekt på betydninga av de praktiske hindringer som den kapitalistiske produksjon legger for arbeidsfolks politiske aktivitet, og konsekvensene av den omfattende borgerlige indoktrineringa.

I tillegg til dette kommer urettferdige valglover som har til hensikt å sikre borgerskapet et parlamentsflertall nærmest uansett valgresultat. I Norge trenger en f.eks. i dag ikke flertall blant velgerne for å få flertall i parlamentet. Og sjøl om et parti f.eks. får 5 % av stemmene, så behøver det ikke bli representert på Stortinget. Og dersom et reaksjonært parlamentsflertall følger seg truet kan det raskt endre valglovene til det enda verre. I Frankrike har dette skjedd flere ganger etter siste verdenskrig.

Men sjøl om et kommunistisk parti skulle få flertall i parlamentet, eller få delta i regjeringa etter en valgseier, så betyr ikke dette at nasjonalforsamlinga plutselig blir et redskap for sosialisme eller at den kapitalistiske statens byråkrati blir knust.

Like etter krigen deltok f.eks. kommunistene i Chile i ei koalisjonsregjering, den

var kapitalistkontrollert, men de karakteriserte den sjøl som "folkets demokratiske regjering". Det tok mindre enn et år før kommunistene var tvunget ut av regjeringa, det ble gjennomført massearrestasjoner blant dem, og partiet ble kjent ilt illegalt noe seinere.

I Norge i 1928 fikk Arbeiderpartiet, som på ingen måte hadde tenkt å styrte borgerskapets makt, anledning til å opprette ei mindretallsregjering. Men det gikk bare 14 dager før den ble kastet, etter at bankkapitalen hadde truet med kapitalflukt til utlandet og påfølgende nasjonal bankerott.

Når borgerskapet har sikre garantier for at et arbeiderparti er degenerert og ute av stand til å gjøre noe annet enn å administrere den kapitalistiske statens retninger, så kan borgerskapet utvilsomt tillate og i enkelte tilfeller også ønske, at det både får parlamentsflertall og regjeringsmakt. Derfor fikk DNA seinere beholde regjeringsmakta. Men 30 års "arbeider"-flertall var heller en kraftig støtte til monopolkapitalens enn til arbeiderklassens interesser, sjøl ikke de sosiale reformer som ble gjennomført i denne perioden var mer omfattende enn det som ble gjennomført i land med borgerpartier i regjeringa.

Også i de andre land under sosialdemokratisk styre har dette bare tjent til å befeste og sikre borgerskapets diktatur.

De norske partiene – forsvarsverk rundt monopolkapitalens stat.

Det borgerlig parlamentariske demokratiet har derfor som sin hovedoppgave å befeste det kapitalistiske klassesdiktaturet ved å gi visse formelle rettigheter til arbeiderklassen, forsøke å svekke klassens kampkraft gjennom å la valgene bli valplassen der hele den politiske kampen utkjempes. Som artikkelen om "arbeider"-partiene i dette nummer av KLASSEKAMPEN understreker og utdyper, så fungerer de sosialdemokratiske og revisjonistiske partiene reelt som redskaper for det borgerlige statsapparatets forsøk på å beherske arbeiderklassen.

Hverken Høyre, Venstre, Kr.F eller Senterpartiet har noen særlig stor innflytelse over arbeidermassene. Det er derfor DNA, SF og NKP, som alle formelt er "arbeiderpartier", men som ideologisk setter alt inn på å spre rosemalte myter om borgerdemokratiet og den kapitalistiske staten, som mest effektivt kan lamme arbeiderklassens kamp.

Disse partiene er derfor blitt korporative organer, statspartier, som borgerskapet ikke kan klare seg uten.

Sammen med regjeringspartiene inngår disse i et omfattende forsvarsverk rundt monopolkapitalens stat.

Derfor ønsker monopolkapitalen og staten nå også å støtte de etablerte partiene økonomisk gjennom direkte bevilgninger. Eller som det heter i flertallsinstillingen fra partifinansieringskomitéen, sammen satt av representanter fra Høyre til SF: "Med den betydning partiene har for det politiske liv og den parlamentariske og lokalpolitiske virksomhet, finner disse medlemmene ingen betenkligheter ved at staten påtar seg økonomiske forpliktelser overfor partiene."

Men ved siden av de borgerlige institusjonene, partiene og sosialdemokratiet, så har klassesstaten også andre midler mot det arbeidende folkets kamp.

Væpnet makt – borgerstatens innerste skanse.

Arbeiderklassens historie viser nemlig med all tydelighet at borgerskapet tyr til bruk av væpnet makt når deres interesser er virkelig truet. Dette gjelder ikke bare i en revolusjonær situasjon, som i Russland i 1917 eller under mai-opprøret i Frankrike ifjor.

Voldsapparatet, spesialutdannete og bevæpnede politistyrker eller hærvædelinger, blir satt inn bare arbeiderklassen og andre progressive lag av folket går på tvers av de klasse-lover som borgerskapet sjøl har satt opp. Under Menstad-slaget i 1931 ble statspoliti brukt mot arbeidere som ville hindre streikebryteri. Den omfattende politiopprustninga mot politiske demonstrasjoner, i de siste åra viser at statsmakta fremdeles fører den samme linja overfor folkets kamp og meningsyttringer. Og KLASSEKAMPEN har i en rekke nummer påvist hvordan sikkerhetspolitiets arkiver, de norske unnaktslovene, treninga av Politireserven til masseaksjoner med langkøller og maskinpistoler, samt NATO's internasjonale oppladning og statskupplaner er ledd i en samlet plan for å sikre klassesdiktaturet med alle midler. Dette viser ytterligere den "fredelige" og "parlamentariske veiens" bankerott.

Fra "Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje" utgitt av Kinas Kommunistiske Parti.

Redaksjonens kommentar:

Denne artikkelen om Lenins plan for bygginga av det revolusjonære sosialdemokratiske partiet i Russland, er henta fra Sovjetunionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikene)'s historie, kapittel 2, 2. avsn.

Sjøl om det russiske sosialdemokratiske partiets første kongress var blitt holdt i 1898, hadde det ikke ført til dannelsen av noe virkelig parti. Man hadde verken partiprogram eller lover, og sentralkomiteén var arrestert og aldri erstatta fordi det ikke var noen til å erstatte den.

I perioden like etter hundreårsskiftet kom det et kraftig oppsving i den revolusjonære bevegelsen. Industriell krise og massearbeidsløshet stoppa ikke bevegelsen i arbeiderklassen, det førte tvert om kampen framover: fra økonomiske og politiske streiker til demonstrasjoner som reiste slagordet "Ned med tsar-eneveldet!" Det blei stadig tydeligere at arbeiderklassen trengte et samla og enhetlig, sentralistisk parti til å lede an i den revolusjonære kampen. Men det sosialdemokratiske partiet var både organisatorisk og ideologisk et lite ensarta parti. For at partiet skulle kunne bli et brukbart redskap for arbeiderklassen, måtte disse vanskelighetene overvinnas.

Men det var flere problemer. Ei stor gruppe innafør partiet mente at arbeiderklassen bare skulle drive økonomisk kamp og overlate den politiske kampen til borgerskapet. Derfor forsvarte de den organisatoriske oppløsninga og ideologiske forvirringa i partiet, og hevda at planen for danninga av et enhetlig og sentralisert parti var unødvendig og kunstig. Denne gruppa, "økonomistene", hadde sine egne aviser, og var en trussel mot bygginga av arbeiderklassens revolusjonære parti. Derfor måtte de nedkjempes for Lenins plan kunne bli satt ut i livet.

I Norge i dag som i resten av Vest-Europa, er det et revolusjonært oppsving. Motsetninga mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket skjerpes stadig, utbyttinga blir hardere og hardere. Men den norske arbeiderklassen står svakt rusta til å ta opp

HVA MÅ GJØRES ?

LENINS PLAN FOR BYGGINGA AV DET REVOLUSJONÆRE PARTIET I RUSSLAND.

kampen. Klassefienden har overtatt ei rekke av arbeidernes organisasjoner, og de såkalte "sosialistpartiene" er dominert av småborgelige og opportunistiske grupper. Til å lede an i kampen mot kapitalisme, imperialism og opportuniste, trenger arbeiderklassen en organisert fortropp, som består av klassens mest framskredne elementer. Studier av bolsjevikenes erfaringer i bygginga av SUKP er derfor viktige og lærerike for norske marxist-leninister når vi skal ta fatt på bygginga av det revolusjonære kommunistiske arbeiderpartiet.

Det var delte meninger i spørsmålet hva man skulle ta fatt på for å bygge opp arbeiderklassens enhetlige parti. Noen trodde at en måtte begynne oppbyggingen av partiet med å innkalle partiets 2. kongress, som skulle forene de lokale organisasjoner og skape partiet. Lenin var mot denne oppfatningen. Han mente at før en innkalte kongressen, måtte en klarlegge spørsmålet om partiets formål og oppgaver, måtte en vite hva slags parti en ville bygge opp, måtte en ideologisk avgrense seg fra "økonomistene", måtte en åpent og ærlig si til partiet at det eksisterte to forskjellige oppfatninger om partiets formål og oppgaver – "økonomistenes" oppfatning og de revolusjonære sosialdemokraters oppfatning, måtte en føre en bred pressepropaganda for det revolusjonære sosialdemokratis synsmåter på samme måte som "økonomistene" førte den for sine synsmåter i sine presseorganer, måtte en gi de lokale organisasjoner mulighet til å treffe et bevisst valg mellom disse to strømninger – og først etter at dette nødvendige forarbeid var gjort, kunne en sammenkalle partiets kongress.

Lenin sa det rett ut:

"Innen vi samler oss og for å kunne samle oss, må vi først avgjort og bestemt avgrense oss fra hverandre." (Lenin, Verker i utvalg, bd. II, s. 40, norsk utg.)

I samsvar med dette mente Lenin at en skulle begynne oppbygginga av arbeiderklassens politiske parti med å organisere en allrussisk politisk kampavis, som skulle drive propaganda og agitasjon for det revolusjonære sosialdemokratis synsmåter, og at utgivelsen av en slik avis måtte være det første skritt til oppbyggingen av partiet.

I sin kjente artikkel "Hva skal en begynne med?" skisserte Lenin i konkret plan for oppbyggingen av partiet og utviklet den siden i sin berømte bok "Hva må gjøres?"

"Etter vår mening," sa Lenin i samme artikkel, "må utgangspunktet for vår virksomhet, det første praktiske skritt til å danne den forønskede organisasjon, (Det dreier seg om dannelsen av partiet – Red.) og endelig den ledetråd som vi må følge for urokkelig å kunne utvikle, utdype og utvide denne organisasjon, være å skape en allrussisk politisk avis... Uten denne er det umulig systematisk å gjennomføre den prinsippfaste og allsidige propaganda og agitasjon som er den stadige og viktigste oppgave for sosialdemokratiet i sin alminnelighet og som er en særlig aktuell oppgave på det nåværende tidspunkt, da interessen for politikk og sosialismens spørsmål er vakt i de bredeste lag av befolkningen." (Samme sted s. 18–19).

Lenin mente at en slik avis ikke bare ville tjene som et middel til å sveisje partiet sammen ideologisk, men også som et middel til organisatorisk å forene de lokale organisasjoner til et parti. Et nett av tillitsmenn og korrespondenter for en slik avis – og disse tillitsmenn og korrespondenter skulle være representanter for de lokale organisasjoner – skulle være den ryggraden som partiet organisatorisk formet seg rundt. "For," sa Lenin, "avisen er ikke bare en kollektivt propagandist og agitator, men også en kollektiv organisator".

"Dette nett av tillitsmenn," sa Lenin i denne artikkel, "vil danne ryggraden nettopp i en slik organisasjon som vi behøver, stor nok til å omfatte hele landet; tilstrekkelig omfattende og mangesidig til å kunne gjennomføre en streng og detaljert arbeidsdeling, tilstrekkelig utholdende til under alle omstendigheter, alle "vendepunkter" og uventede begivenheter urokkelig å kunne utføre sitt eget arbeid; smidig nok til på den ene side å kunne unngå et slag på åpen mark med en i styrke overlegen fiende, når denne har samlet alle sine krefter på et punkt, og på den annen side til å kunne utnytte denne fiendens klossethet og angripe ham der, hvor og når han minst venter et angrep." (Samme sted s. 21).

En slik avis skulle "Iskra" bli.

Og "Iskra" ble virkelig nettopp en slik landsomfattende russisk politisk avis, som forberedte den ideologiske og organisatoriske sammensveising av partiet.

Hva angår selve partiets oppbygging og sammensetting sa mente Lenin at partiet skulle bestå av to deler: a) en snever krets av regulerende, tillitsmannskadrer, som hovedsakelig skulle bestå av yrkesrevolusjonære, dvs. tillitsmenn som var utatt for all annen beskjeftigelse enn partiarbeid, som hadde et nødvendig minimum av teoretisk

kunnskap, politisk erfaring, organisatoriske ferdigheter og som hadde litt begrep om kunsten å kjempe mot tsar-politiet, kunsten å skjule seg for politiet, og b) et omfattende nett av lokale partioorganisasjoner, en tallrik masse av partimedlemmer som var omgitt av hundretusener av arbeiderfolks sympati og støtte.

"Jeg hevder," skrev Lenin, "1) at ingen revolusjonær bevegelse kan være av varighet uten en stabil lederorganisasjon, som verner om kontinuiteten, 2) at jo bredere den masse er som spontant trekkes inn i kampen... desto mer bydende er nødvendigheten av en slik organisasjon og desto fastere må denne organisasjon være... 3) at en slik organisasjon hovedsakelig må bestå av folk som yrkesmessig beskjeftiger seg med revolusjonær virksomhet, 4) at det i et absolutistisk land vil være desto vanskeligere å "innfange" en slik organisasjon jo mer vi innskrenker dens medlemsstokk slik at de som deltar bare er medlemmer som yrkesmessig beskjeftiger seg med revolusjonær virksomhet og yrkesmessig er skolert i kunsten å kjempe mot det politiske politi, og 5) desto bredere vil den krets av personer såvel fra arbeiderklassen som fra de øvrige samfunnsklasser bli som vil ha mulighet for å delta i bevegelsen og arbeide aktivt i den." (Samme sted s. 126)

Med omsyn til karakteren av det partiet som skulle dannes og dets rolle i forhold til arbeiderklassen, og med omsyn til partiets formål og oppgaver, mente Lenin at partiet skulle være arbeiderklassens fortropp, at det skulle være arbeiderbevegelsens førende kraft, som forente og ledet proletarietets klassekamp. Partiets endelige mål skulle være å styrte kapitalismen og opprette sosialismen.

"Vi må ikke glemme at kampen mot regjeringen for enkelte krav, erobringen av enkelte innrømmelser bare er små sammenstøt med fienden, små forpostfektninger, og at den avgjørende kamp ennå forestår. Foran oss ligger i hele sin velde en fiendtlig festning, og fra denne bombarderes vi med et regn av kuler og prosjektiler, som fratar oss våre beste kjempere. Vi må innta denne festningen, og vi kommer til å innta den hvis vi forener alle krefter i det våknende proletariat med alle de russiske revolusjonære krefter i et parti, som samler om seg alt levende og ærlig som fins i Russland. Og først da vil den russiske arbeiderrevolusjonære Pjotr Aleksejevs stor spådom gå i oppfyllelse: 'Arbeiderfolkets millioner vil løfte sin barkedde neve, despotismens åk, som er beskyttet av soldatbajonetter, vil synke i grus!'" (Lenin, Verker i utvalg bd. II, s. 13–14, norsk utg.)

STØTT ORKERØD – ARBEIDERNE KAMP !

POLITIET GRIPER INN MOT SOLIDARITETSAKSJON

Lørdag 26. juli slo Moss politi ned på en plakastand som Moss SUF hadde satt opp. Hovedmålet med inngrepet var å fjerne en transparent med teksten: Støtt Orkerød-arbeiderne -- Vekk med Fredheim!

Årsaken til at politiet, som først hadde gitt tillatelse til stand'en, tok den ned, var en klage fra den samme Fredheim, bestyrer for Oslo kommunes åndssvakehjem Orkerød på Jørgen med Moss. Men hva var bakgrunnen for SUF'ernes solidaritetsaksjon?

Elendige arbeidsforhold – eneveldig bestyrer.

Orkerøds tiårige historie er prega av den herskende klassens undertrykkelse av arbeiderne, i dette tilfellet ved hjelp av kommunebyråkratiets representant, bestyreren Henry Fredheim.

Egenmektig har han avgjort ansettelsen og arbeidsforhold. Når det dukket opp folk som forsøkte å organisere de ansatte til kamp for å bedre sine kår, så ble disse raskt fjernet.

Slike "urostiftere" fikk gjerne jobben som Fredheim viste at de mislikte for at de sjøl skulle si opp, og nytta ikke dette, blei de regelrett sparka.

Fast ansatt blei bare de som han fant fullt ut pålitlige, slik at de mer "tvilsomme" kunne sparkes på kort varsel.

Fagforeninga for de ansatte, som bestyreren sjøl var medlem av, fungerte utelukkende som et redskap for han. Foreningas korrespondanse foregikk gjerne slik: Bestyreren skreiv brevet på sitt kontor, tilkalte så "formannen", som undertegna.

I slutten av 1968 blei det ansatt en vaktmester som raskt skjønnte at noe var galt på den nye arbeidsplassen sin.

Han starta derfor en vervingskampanje for å få samtlige arbeidere organisert i fagforeninga.

Etter at han i mars 1969 blei valgt til formann i tillitsmannsutvalget blei kravet om at Fredheim skulle gå av som formann fremma, og blei snart støtta av så og si samtlige av de ansatte.

Orkerødarbeiderne la opp kampen etter to hovedlinjer. For det første krav om bedring av de materielle kår på arbeidsplassen. Dette gjalt først og fremst ansettelsesvilkårene. Slik situasjonen var – og fremdeles er – hadde bare 10% personer av en samla arbeidsstokk på ca. 80 fast ansettelse. Dessuten ønsket arbeiderne en bedring av arbeidsforholda, særlig lettelse av arbeidspresset. Institusjonen har lenge vært underbemanna, og de ansatte har vært henvist til 11,5 timers arbeidsdag annenhver søndag, etter å ha holdt på til kl. 22.00 lørdagen før.

Det andre kravet var, som nevnt, å få bestyreren fjernet. De ansatte hadde lenge erfart at Orkerød ikke ville bli noen bedre arbeidsplass før Fredheim var forsvunnet. Fagforeningsstyret samla raskt et dokumentarisk materiale som viste at dette kravet var fullt ut berettiga. Et eksempel kan nevnes: Som et ledd i en åpen forfølgelse av noen av de ansatte, har bestyreren gitt henne skyld for et pasientdødsfall for noen år sida. Dette til tross for at jenta ikke jobbet den dagen ulykken inntraff.

Pampene i kommuneforbundet går mot arbeiderne.

Etter dette kom det til forhandlinger på topplanet mellom Kommuneforbundet og Oslo kommune. Resultatet av disse blei at kravå om bedre ansettelses- og arbeidsvilkår blei erklært som berettiga, og lovt retta på snarest. Men arbeidernes grunnleggende krav om å fjerne bestyreren vant

ikke gehør. En måned gikk uten at noen forbedringer var å finne på Orkerød. Fagforeninga mista tålmodigheten og offentliggjorde flere av sine ankepunkter mot bestyreren, og lanserte med fornyet styrke kravet om suspensjon. Reaksjonen på dette uteblei ikke.

Toppampene i Kommuneforbundet og Sosialrådmannen i Oslo, sosialdemokraten Cappelen, falt hverandre om halsen og fordømte Orkerødarbeidernes handlemåte. Forbundspampenes opptreden begynner arbeidsfolk etterhvert å bli vant til. Sammen med det offentlige byråkratiet danner de en forsvarsmur rundt arbeidernes undertrykkere.

For å slå ned arbeiderklassens rettferdige krav, blir alle midler tatt i bruk, fra byråkratiets diktatoriske overgrep til statsmaktas undertrykkelsesmaskin: arbeidsrett, fengsler, hær og politi. Dette systemet, der arbeiderklassen kveles av "sine egne" tillitsmenns samarbeid med stats- og kapitalmakt, er svært likt det Mussolini brukte mot det italienske folket i 20-åra. Den gang ble det kalt fascisme. Og nettopp fordi DNA og LO-pampene i praksis går inn for den samme politikken, er det at vi med full rett kan kalle dem sosial-fascister, sosialister i ord, fascister i handling.

Moss SUF's aksjon – solidaritet med Orkerødarbeiderne.

Moss SUF har i løpet av denne kampperioden forsvart Orkerødarbeidernes interesser ved en rekke anledninger, bl.a. i 1.mai-toget. Da foreninga tok opp kravet om å få bestyreren suspendert nok en gang, og blei så dolka i ryggen av forbundet, vedtok SUF en støtteresolusjon. Men da lokalpresså nektå å gjengi den, gikk laget til aksjon ute blant folk på gata. Politiet ga som nevnt tillatelse til å dele løpesedler og til å sette opp en stand. Men etter at Fredheim hadde sprunget til politistasjonen, fikk han

raskt representantene for klassestaten til å intervernere på sin side. Både løpesedler og transparent blei fjerna og inndratt.

Men før dette hadde skjedd, hadde Fredheim gått til direkte angrep på ei jente som er ansatt på Orkerød, tok fra henne løpesedlene hun hadde med makt og forkynte på åpen gate at hun hadde fått sparken! Dette siste måtte han seinere trekke tilbake. Klassestaten premierte SUF'ernes støtteaksjon med et forelegg på 200 kr. for en av deltakerne.

Orkerød-arbeidernes kamp vil fortsette.

Vi ser altså at makthaverne har opptrappet sine midler i kampen mot Orkerød-arbeidernes rettferdige krav. Først var det nok med usaklige oppsigelser, seinere blei pampene i Forbundsledelsen tatt i bruk. Og når ei forening som støtter arbeiderne, går ut blant folk og agiterer, blir klassestatens undertrykkelsesredskap, politiet satt inn. Men fagforeninga på Orkerød anser på ingen måte slaget tapt. Arbeiderne står fortsatt samla. Nye aksjoner vil snart bli gjennomført.

Sauda-arbeidernes storstreik ble forrådt av LO-pampene!

200 000 KR. I INNSAMLET STREIKEBIDRAG UNDERSLÅTT AV FORBUNDSLEDELSEN I KJEMISK!

For nokså nøyaktig 8 år siden begynte opp-takten til en av de største arbeidskonflikter vi har hatt her i landet etter krigen, nemlig storkonflikten 1961 – 62 ved Electric Furnace Products Company (EFP) i Sauda. Konflikten gir et grelt eksempel på hvordan storkapitalens menn går fram for å knekke arbeidsfolks rettferdige krav, samtidig som den fullstendig avslørte den forræderske linja LO-ledelsen sto for. Sauda-konflikten hadde enorm betydning, ikke bare lokalt for Sauda, men for arbeidsfolk over hele landet.

Etter norske forhold er Electric Furnace en storbedrift, i 1961 var antall ansatte totalt ca 1200. Bedriften er tilknyttet storkonsernet Union Carbide Corporation, USA.

I slutten av juli 1961 ble det ved EFP sendt ut en innkallelse til såkalte orienteringsmøter for arbeiderne på helkontinuerlig skift. Saka gjaldt overgang til ny skiftordning. Det ble opplyst at produksjonsutvalget tok opp spørsmålet om overgang fra 3-skiftplan til en 4-skiftplan allerede så tidlig som i februar 1960. Siden den tid påstod bedriften å ha gitt arbeidernes representanter anledning til å sette seg inn i hva overgangen til en 4-skiftplan innebar. Bedriften hadde alt søkt stats Arbeidstilsyn om godkjenning av en 4-skiftplan. Det forelå alternative forslag til slike planer, arbeiderne skulle nå få anledning til å uttale seg om hvilken av dem de ville foretrekke.

Selv om den informasjon bedriften hadde gitt om den nye ordninga var ytterst sparsom, gikk det ikke lang tid før arbeiderne skjønte at den ville bli langt ugunstigere enn den gamle de hadde, og at den nye ordninga var et første ledd i en omfattende rasjonaliseringsprosess. Motstanden mot nyordninga gå seg i første omgang uttrykk i at arbeiderne omtrent enstemmig boikotta orienteringsmøtene.

Men først litt om bedriftsledelsens taktikk før man var kommet så langt. Som "konklusjon" på de drøftinger bedriften hadde med produksjonsutvalget på nyåret 1960, ble det vedtatt å nedsette et underutvalg under produksjonsutvalget. Dette skulle da studere mulige 4-skiftplaner og komme fram med et anbefalt forslag til en slik plan. Nå er det bare slik at produksjonsutvalget er et redskap for bedriftsledelsen til å påtvinge arbeiderne sine avgjørelser. Arbeidernes representanter sitter der som gisler. I dette tilfellet resulterte dette i at det nevnte underutvalget ikke fungerte. Først varte det og rakk før utvalget i det hele tatt ble nedsett (de fleste arbeidere vegrer seg naturlig nok for å bli sittende som gisler). Deretter varte det og rakk enda lenger før utvalget kom med noen innstilling. Til tross for forbitrede protester fra bedriftsledelsen og til tross for "studieturer" til Meraker og Thamshavn, kom det aldri noen innstilling fra underutvalget.

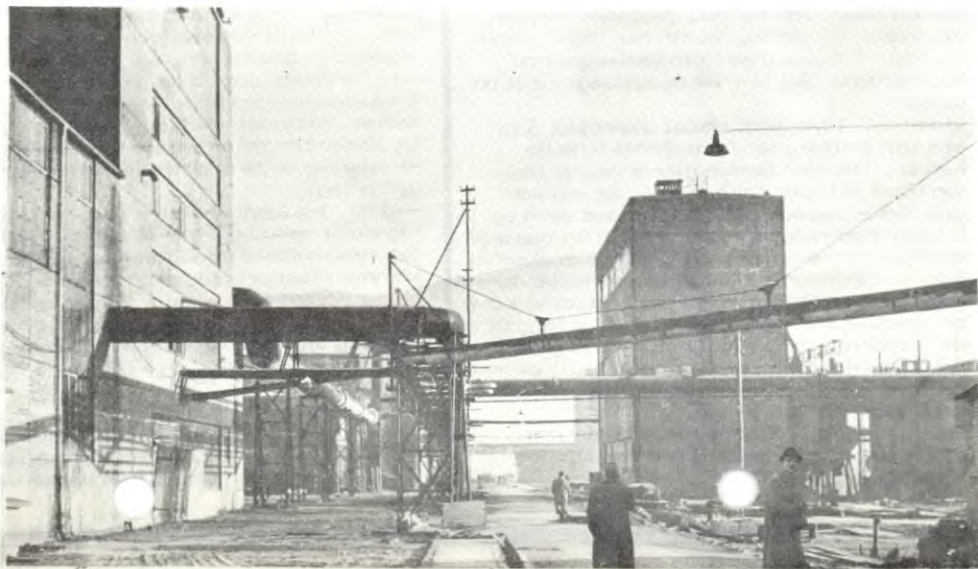
I mellomtiden hadde bedriften oppnådd bedre resultater hos arbeidslederne. På et møte med disse hadde man fått vedtatt følgende: "Skiftformennene erklærer seg villige til å gå over til å arbeide etter gjeldende skiftplan for arbeiderne og senere å gå over til en 4-skiftplan samt lojalt å støtte bedriften i arbeidet med å gjennomføre en slik plan."

Forslaget om overgang til ny skiftordning ble tatt opp i Sauda Fabrikkarbeiderforening. Der ble det enstemmig forkastet.

Bedriften gjorde det imidlertid klart at den ville innføre 4-skiftplan uansett og sendte inn søknad om en slik plan til Statens Arbeidstilsyn. Planen ble godkjent og bedriftsledelsen opplyste at den ville bli satt i verk umiddelbart. Sauda Fabrikkarbeiderforening holdt på nytt møte om saka der et overveldende flertall holdt fast på vedtaket om ikke å gå på 4-skift og at arbeiderne ville fortsette på 3-skift selv om de fikk ordre om å gå på den nye skiftplanen. Arb-

eiderforeninga hadde på forhånd både til bedriften og Arbeidstilsynet gitt en nøye begrunnelse for det standpunkt arbeiderne hadde tatt i denne saka. Det ble lagt vekt på at etter den gamle planen fikk en arbeider hele uka på samme skift, mens en etter den nye måtte veksle på to og endatil tre forskjellige skift på ei og samme uke. Fritida ble oppstykket og dermed mye ødelagt ved den nye planen. – Men ikke noen saktlig argumentasjon nytt. Bedriftsledelsen, med Arbeidstilsynets godkjenning i ryggen, holdt på sitt, og den nye planen skulle tre i kraft fra 15. oktober 1961.

Bedriftsledelsen tok imidlertid feil dersom den hadde trodd at arbeiderne ville gi seg uten kamp. Arbeiderne viste i handling at de sto fast på sine vedtak, de neglisjerte fullstendig den nye planen og fortsatte å gå etter den gamle ordninga. Bedriften kommanderte sine lakeier til å kaste ut de arbeiderne som ikke skulle komme på skiftet etter den nye planen, disse ble av handfaste arbeidere resolutt kastet til side. Bedriftsledelsen gikk da til lockout av de "egenrådige" arbeiderne og smelteovnene ble kjørt ned.

Men bedriften hadde en trumf i bakhand: Arbeidsretten. Saka ble brakt inn for den og i en enstemmig dom ga den EFP medhold i at bedriften ikke var bundet av noe som helst så lenge bedriften nyttet en skiftplan godkjent av Direktoratet for arbeidstilsynet. Et enstemmig vedtak av arbeiderne ved bedriften betydde i denne forbindelse ingen ting.

Saka vakte oppsikt, arbeiderparti-representanten Remseth interpellerte i Stortinget, en henstilling ble oversendt regjeringa (Arbeiderparti-regjering!) der det ble bedt om å få en utredning om anvendelsen av Arbeidervernloven og hvilke hensyn Arbeidstilsynet bør ta ved godkjenning av skiftplaner. Siden har ingen hørt mer fra den kanten. Men Arbeiderne var en erfaring rikere: Arbeidstilsyn og Arbeidsrett er ikke annet enn borgerskapets undertrykkelsesorgan, selv om det aldri så mye sitter et såkalt Arbeiderparti med stortingsflertall og taburettene i regjeringa.

Arbeidet ved EFP ble gjenopptatt. Men innføring av en arbeiderfiendtlig skiftplan var bare første skritt i bedriftsledelsens framstøt mot arbeiderne. Etter lønnsoppgjøret i 1961 ble det ført særforhandlinger mellom EFP og de ansatte, der Arbeidsgiverforeninga sentralt også spilte en viktig rolle. Under disse forhandlingene stilte både NAF og EFP unnelige harde krav og betingelser. De to viktigste var følgende: NAF krevde at

de stedlige avtaler både om bemanning og ansiennitet skulle vekke, med andre ord at forhandlingsretten for fagforeningene skulle oppheves. Bedriftsledelsen ved EFP på sin side krevde en omlegging av arbeidsordninga med en reduksjon av mannskapsstyrken i ovnshusavdelingen. Kravet var en reduksjon på hele 33%. En slik reduksjon ville ha betydd minst 80 mann mindre i avdelinga.

Sjøl sagt kunne arbeiderne ikke gå med på slike krav, og det brøyt ut åpen konflikt. NAF og EFP hadde sikkert regnet med at det skulle gå ganske greit å knekke arbeiderne. Over halvparten av alle lønnstakere i Sauda var den gang ansatt ved EFP, en streik ville av den grunn få en ekstra lammende virkning på det lille isolerte bysamfunnet. For NAF var dette en kjærkommen anledning til å statuere et eksempel til skrekk og advarsel for hele landets arbeidere.

Streikebidraget var elendig, fra 40 til 65 kroner i uka. Men harmen og forbitrelsen blant arbeiderne hadde stålsatt dem til å holde ut. Streiken ble langvarig, den varte hele tre måneder, fra 3. februar til 5. mai 1962.

Etterhvert som streiken varte, ble det mer og mer tydelig at ledelsen i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund hadde fått kalde føtter. Foruten presset fra bedriften sto nå arbeiderne under press fra sitt eget forbund som snarest ville ha en slutt på denne brysomme streiken. I slutten av april kom det i stand mekling som til slutt førte fram til et forslag som ble vedtatt. Den 5. mai ble arbeidet gjenopptatt. Men resultatet av streiken var magert for arbeiderne. Og hva annet kunne resultatet bli når ledelsen i arbeidernes egen organisasjon hadde sviktet dem. Norsk Kjemisk hadde riktignok godkjent streiken og gitt den en lunken støtte. Noe annet kunne forbundet selvsagt ikke gjøre, da ville forræderiet bli alt for åpenlyst. Men streikebidraget ble holdt på et nivå som ikke kunne føre til annet enn utsulting. Hvordan kunne noen tenke seg at en familie skulle klare seg med 40 – 60 kroner i uka? Det ble satt fram forslag om å legge en ekstrakontingent i forbundet på 50 øre pr. uke. Det ville ha resultert i at Sauda-arbeiderne hadde fått et anstendig streikebidrag og hadde ikke behøvd å bli påtvunget et ydmykende nederlag overfor bedriften. Forslaget ble forkastet av forbundsstyret. LO- og forbundsledelsens opptrreden vakte bestyrtelse blant arbeidsfolk, og i klubber og foreninger ble det vedtatt resolusjoner som på det skarpeste fordømte LO-ledelsens forræderske politikk. Høyløydte krav kom fram om at de fondsarbeiderne i alle år hadde betalt kontingent til, og som de hadde sett lite og ingenting igjen av, nå måtte komme til nytte.

Arbeidsfolk rundt om i landet viste i fullt monn at de sviktet såvisst ikke. Og de viste sin støtte i handling, først og fremst gjennom en storstilt pengeinnsamling på arbeidsplassene til kameratene i Sauda. Over 200 000 kr. ble samlet inn. – Toppen på be-drageriet kom til syne nettopp når det gjaldt disse innsamlede midlene. Pengene ble nemlig "administrert" gjennom forbundet, og av en eller annen opportunistisk grunn fant man ut at arbeiderne på Sauda først skulle få pengene etter at streiken var over og arbeiderne tvunget i kne. Til dags dato har EFP-arbeiderne ikke fått se et ødt øre av disse pengene.

De langsiktige virkninger av kapitaleiernes frontalangrep i 1961 – 62 kan EFP-arbeiderne tydeligere se i dag. I tidsrommet fra storkonflikten og fram til nå har bedriften stadig redusert mannskapsstyrken, tallet på arbeidere er i dag ca. 800. Samtidig har produksjonen steget enormt, i 1961 var den 100 000 tonn, i 1968 194 000 tonn, altså en økning på 94%! Lønningene derimot har omtrent stått stille og relativt sett gått kraftig tilbake. Det er nå slik at en industriarbeider ved EFP kan risikere å få en krone mindre i timelønn enn ei vaskehjelp ansatt i kommunen!! Hvor stor profitt Union Carbide har skuffet inn i løpet av disse årene, kan en bare gjette seg til, om det finnes ingen tilgjengelige opplysninger. De utenlandske kapitaleierne skulle imidlertid ikke ha noen grunn til misnøye overfor adm. direktør Aksel Prestrud og hans håndgangne menn. De kan også ha grunn til å sende en vennlig tanke til en "nøktern" og samarbids-eidsvillig norsk LO-ledelse som har sikret arbeidsro i alle disse åra.

Lærdommer av streiken.

Det hender at arbeidsfolk lider nederlag i kampen mot kapitalmakt. Dette resulterer somme tider i at noen kamerater blir mismodige, mister trua på at det nytter å kjempe, blir rett og slett redde av seg. Dette er en stor feil. Dersom arbeidsfolk skulle gi opp kampen, ville de være visse på å bli slukt av storkapitalen. Når kampen ender i et midlertidig nederlag, må en forsøke å finne årsakene til dette, forberede seg til neste slag, den endelige seier vil arbeiderne sikkert nå.

Hva var så årsakene til nederlaget i Sauda 1962? Først og fremst at det manglet en skikkelig ledelse i aksjonen, blant de streikende på Sauda og i støttesaksjonene rundt om i landet. Arbeiderne ble forrådt av sine egne innen forbunds- og LO-ledelsen. Med all tydelighet viste det seg at arbeiderklassen sto uten et skikkelig parti som kunne lede og organisere kampen. Sympatien og støtten til Sauda-arbeiderne var sterk og massiv i den norske arbeiderklassen, men slik som forholdene var, kom dem denne bare til uttrykk som mer eller mindre spontane aksjoner. Derfor løp det hele ut i sand. Hadde derimot arbeiderklassens kampvilje blitt nyttig på den riktige måten og kreftene blitt samlet, ville dette simple angrepet fra kapitaleierne med den største letthet blitt slått tilbake.

Kanskje bedre enn mange andre eksempler, viser Sauda-konflikten at arbeidsfolk aldri må stole på statens såkalte nøytrale organer, som Arbeidsretten og Arbeidstilsynet. Staten er kapitaleiernes stat, statens organer er kapitaleiernes organer som de bruker til å kue og undertrykke arbeidsfolk med.

EFP-arbeiderne har lært av sine bitre erfaringer. De har gjennomskuet forræderne i sin egen organisasjon og vil ikke la seg føre bak lyset en gang til. Det er akkurat nå på nytt i gang forhandlinger om vidtrekkende lønns- og arbeidsvurderingssystemer, og i den forbindelse lønnsjusteringer. Arbeiderne ved Electric Furnace forbereder seg på kamp.

Båtruter nedlagde i Hardanger- tenger avfolkinga

Hardanger og Sunnhordaland Dampskips-selskap HSD, har nå lagt ned båtrutene fra Hardanger til Bergen, Sunnhordaland og Stavanger. Til erstatning er det sett opp ein lastebåt som går ein tur i veka, og resten av trafikken er ført over til landtransport på vegar som høver svært dårleg for slikt.

Denne omlegginga er grunnigtt med at staten ikkje lenger vil gje stønad til desse båtrutene, og då vil aksjonærene i HSD få større utbytte ved at selskapet går over til landtransport. Vi ser her at staten klart har handla i strid med folket sine interesser og HSD har teke større omsyn til aksjonærene sine enn til trafikantane

Sosialistiske arbeidsgrupper i Bergen og Bergen/Hordaland SUF har gjeve ut ei brosjyre om denne saka, der dei skriv: "Det finst vel folk som vil seia at denne omlegginga er eit naturleg produkt av "den økonomiske utviklinga", og at det difor ikkje nyttar å kjempa imot henne. Men bør vi ikkje sjølvve verame å styra denne ut-

viklinga i samsvar med våre eigne interesser framfor å la oss trælbinde av eit økonomisk system som klart går imot desse interessene? Det er også grunn til å spørja kva økonomisk løpssnemnd er. For aksjonærene i HSD er det kanskje meir profitabelt å satsa på landtransport, men blir situasjonen den same for dei bygdelaga som får dårlegare kommunikasjons-tilhøve, eller vanlege skattebetalarar som må punge ut med pengar for å vøla dei dårlege vegane etter kvart som tungtransporten slit dei ned? Og korleis går det med dei stadene som ikkje har vegsamband i det heile?

At profittinteressene til kapitaleigarane går føre interessene til det breie lag av folket, ser vi også over alt elles i samfunnet. Vi ser det mellom anna i den distriktspolitikken som maktthavarane legg opp til: Ein tar sikte på å med ymse middel (sentralisering av skuleverket, dårlege støt-teordningar spesielt for mindre gardsbruk, to-pris-systemet på mjølk o.s.b.)

å få folk bort frå bygdene og inn til byar eller såkalla vekstsentra. Ein regjeringsoppnemnt komite ("Vestlandskomiteen") går i den innstillinga som nyleg er lagt fram, inn for at folketalet på landsbygda for Vestlandet sin part innan 20 år skal gå ned frå 80 000 til 30 000. Ein kan lett tenka seg kva dette vil ha å seia for bygdene ikring! Dei som blir "til overs" er det meininga at skal dra til ymse industrisenter, og der skal dei konkurrera med alle dei andre om arbeid i industrien. Når så mange konkurrerar om arbeid, kan kapitaleigarane lettare presse arbeidarane t.d. for å få lønene ned.

Kven som tener på dette, skulle i alle høve ikkje vera dei som flytta! Det er heller kapitaleigarane som kjem til å tena store pengar på utbygtinga av arbeidarane!

Vi synest at styresmaktenes si holdning i samband med nedlegginga av HSD-rutene pas-sar godt inn i denne samanhengen. Dei fører konsekvant ein politikk som tener "den økonomiske utviklinga" som kapitaleigar

krev, men som viser seg å gå rakt mot dei interessene som det breie lag av folket har.

Sjølv meiner vi at det som må gå føre alt anna, er interessene til det breie lag av folket. Vi vil difor gjerne stå saman med bygdefolk i deira kamp for desse interessene. Nokon lett kamp er det ikkje, men dersom ingen gjer noka mein, er det heller inga von om virkeleg betring. All historie syner at for å få snudd utviklinga til føremon for folket, er det berre resolutt kamp som nyttar.

Det hender at politikanane når det er val må ta visse omsyn til sterkt press frå folkeviljen. Kvifor ikkje skipe til lokale aksjonsutval og krevja båtrutene tilbake? De skal iallfall vita at om de gjer det, vil de ha støt-te langt utanfor dykkar eigne bygdelag. Kan vi sjølv vera til noko hjelp i dette arbeidet, vil vi stø opp under det så langt vi evnar. Som revolusjonære Marxist/Leninistar ser vi det som vår plikt å konsekvent kjempe saman med vanleg folk i deira kamp for sine interesser mot storkapital og kapitalistisk statsmakt."

ELENDIGE ARBEIDARBUSTADER I INDUSTRISAMFUNN PÅ HELGELAND

Bleikvassli Gruber ligg i Hemnes kommune. I dette vesle gruvesamfunnet driv bedrifts-eigarane ein splitt og hersk politikk mellom arbeidarane og funksjonærane. Mange av arbeidarane må bo i rekkjehus bygd for familier utan barn, mens funksjonærane har nye bustader for seg sjølve. Ein ønskjer å skuggeliggje dei sams interessene arbeidarane og funksjonærane har mot kapitalen ved å skape tilgjort motsetnader. Arbeiderbustadene er tronge, men dei er og av sers dårleg kvalitet. Poteter og grønnsaker som vert oppbevart i kjellaren om vinteren vert nær gjort om til is.

Kloakkvatnet er og eit problem, serleg av di ungane nerast må leika i det utafor huset.

Daglegrommet inne er både kjøkken, gang

og stue. Det rommet må og nyttast til leik, arbeid og klestørk. I etasjen oppe er det 3 små rom og eit lite bad. Sluken på badet er plassert i ein motbakke på golvet. Vatn renn no eingong nedover, og det tek derfor ofte vegen ned gjennom kjukkenskapet.

Mange arbeidarar har pekt på at desse husa er direkte helsefearlege. I tillegg kjem slitet i gruvane. Mange legeattester kan vitna om verdnaen av dette. Det er dyrt å bo i Bleikvassli. Skal folk kjøpa noko utanom det mest nødvendige, må dei dra fleire mil, til Mosjøen eller til Mo i Rana. Frakta på medisiner fra apoteka vert dyr. I dette gruvesamfunnet får folk sanne på droppen at kapitalismen ikkje gjev frå seg noko gratis til arbeidsfolk. Dersom ein skal betre kår sine så krev det kamp.

MOSAL – ARBEIDARAR BUR I BRAKKER!

Aluminiumsverket i Mosjøen har gjennomført den samme splitt og hersk politikken som det er gjort ved Bleikvassli Gruber. Oppe i Dolstadåsen, med fint utsyn over byen og det næraste omlandet er det bygd for toppfunksjonærane – med direktebustaden øvst og dei andre toppane fint oppsett i nærleiken. Lågare funksjonærar får flytta inn i blokker med rimelig husleie, der det blir kosta på oppussing og gjort andre betringar når det trengs.

Arbeidarane må bygge sjøl. No gir verket lån opp til ein viss sum og garanterer og for banklån, så det skulle jo vera bra. Det er berre den haken ved dette at dersom arbeidarane sluttar, så forfell alt det som står att av lånet frå verket. Det same forholdet gjeld for dei som bur i dei leieblokkene som verket har reist for arbeidarane. Her der det innskot, og eventuelt lån frå verket forfell dersom ein sluttar der.

Verst er det likevel i den såkalla "Mosalleiren", ein brakkeleir som vart slengt opp i 1956–57 då A-verket vart reist. Denne var vel opphavelig tenkt som bustad for anleggsarbeidarane som var der på, og det kunne vel gå for ei kort tid. Men tida har gått og leiren står der enno. Dei som bur der er folk som har familien ute i distriktet, dei har ofte bra bustader på heimplassen, kan-

skje eit småbruk, og dei har sjølsagt verken lyst eller råd til å flytte inn til Mosjøen. Vidare er et ungarar, nokre av dei har budd der i årevis. I sommertida kjem så ferieavfysarane i tillegg. Desse siste blir ofte pressa saman, 2 mann på kvart rom.

Brakkene er som sagt gamle. Dei er tjora fast til marka med bardunar slik at ikkje vinden skal flytte på dei. Veggene mellom romma er så dårlege at ein har ingen vanskar med å følgje med i ein vanleg samtale hos naboen. Det blir då og sjølsagt kaldt om vintar.

vinteren. I Mosjøen er det svært lite å ta seg til i fritida, det finns berre kino og kafeer. Det blir derfor gjerne mykje festing blant dei som bur i leiren, og ein kan sjøl tenke seg korleis det blir med søvn og trivsel med rundskiftfolk, 2-skift og dagararbeidarar i ei herlig blanding på alle brakkene. Som ein skjønner ser ikkje industriarbeidarane ved A-verket stort til dei bustadene som dei statsbetalte politikerane driv og legg ut om i Stortinget. Og dei veit at leiinga ved A-verket ikkje vil satsa på sosiale tiltak som minskar profitten for eigarane, dersom ho ikkje vert tvungen til det. Berre krav og aksjonar fra arbeidarane sjølve kan skaffe dei ein betre bustad og levelegare kår.

«SKAL ARBEIDSLEDIGHETEN AVSKAFFES MÅ ARBEIDERNE SJØL TA MAKTA»

INTERVJU MED ARBEIDSLEDIG UNGDOM I VEFSN

Strukturrasjonalisering og monopolisering i fiske og jordbruk har ført med seg at stadig flere fiskere og småbrukere må forlate sine hjem og sine yrker for å søke seg arbeid i industrien. På Helgeland har dette ført med seg en opphoping av folk i sentra som Mo i Rana og Mosjøen. Men det har langt fra blitt arbeid til alle. Krisa i kapitalismen fører også her til at arbeidsfolk stadig deler av året må gå arbeidsledige. Denne mangelen på jobber rammer også ungdommen. KLASSEKAMPEN har derfor hatt en samtale med en 17-årig gutt, Torbjørn Lindseth fra Mosjøen, som går arbeidsledig.

— Hvorfor er egentlig arbeidsledigheten i Mosjøen – eller i Vefsn kommune?
— For vinteren var nærmere 300 mann registrert som ledige ved Arbeidskontoret. I en såpass liten by er dette et svært høyt tall. Det er sannsynlig at nesten hver tiende familie på stedet har vært rammet av arbeidsledigheten.

— Er det mye ungdom blant disse?
— Det er neppe så mange blant de registrerte. Men en trenger bare ta seg en tur på noen av kafeene for å treffe en god del som ikke har klart å få tak i en jobb. Vi veit nemlig at Arbeidsformidlinga ikke kan skaffe oss arbeid her, og gidder ikke gå dit. De fleste unge tror jeg kontakter arbeidsplassene direkte uten å melde seg ledige. Arbeidsledigheten i Vefsn er nok langt større enn de offisielle tall viser.

— Gjelder dette ungdom uten videregående utdanning?

— Nei, jeg kjenner flere med forskjellige fagskoler som ikke har fått jobb. Sjøl tok jeg realskoleeksamen i vår og ønsker å komme i fast arbeid. Jeg har inntrykk av at det nesten er umulig å få fast arbeid når en er ferdig med skolegangen. Det har også vist seg at ungdommer som ennå går på skolen har vansker med å få arbeid i sommerferien.

— Hva har du tenkt å gjøre?

— Dra til sjøs blir vel den eneste utveien. Kanskje kan jeg få meg en jobb sørpå i Trondheim eller Oslo, men det er vel tvil-

somt om det går. Dessuten er det så vanskelig å få tak i noe sted å bo i de større byene.

— Er det mange som må dra vekk fra distriktet for å få arbeid?

— For mange blir det vel den eneste løsningen. Men jeg tviler på at så svært mange får noen brukbar jobb. Avisene melder jo stadig om at det er stor arbeidsledighet mange andre steder. Såvidt jeg husker var det i hele landet innpå 30 000 mann som gikk ledige i begynnelsen av dette året. Helgeland Arbeiderblad opplyste for ei tid sida at Arbeidskontoret for Vefsn forsøker å plassere folk sørpå, men det var visst bare noen få som fikk arbeid.

— Må fagarbeidere også gå ledige?

— Ja. I Vefsn er det særlig bygningsnekkere og forskallingssnekkere som har blitt ramma. Årsaken til dette er sjølsagt at utbygginga ved Mosjøen Aluminium har stansa opp.

Dessuten er det mange eldre arbeidere som mister jobben forde de er så utslitt av det harde tempoet i produksjonen at de ikke lenger blir sett på som "effektive" nok for bedriften. Mange forsøker å bli opplært i nye yrker, men det medfører ofte store vansker, både fysisk og psykisk.

— Betyr ikke arbeidsledigheten store økonomiske problemer for mange familier?

— Sjølsagt. Det er vel rettere å snakke om ei regelrett krise. De fleste har store lån å kjempe med, og da rekker ikke ledighetstrygda langt.

Dessuten fører Arbeidskontoret en råttten politikk når det gjelder arbeidsledige folk som nekter å flytte dersom kontoret skaffer dem en jobb langt utafor distriktet. Slike har i flere tilfeller blitt nekta utbetaling av trygd. Der kan en snakke om regelrette forsøk på tvangsflytting av arbeidsfolk. Men slike kommunale eller statlige stiller seg i dette klassesamfunnet om trent alltid på kapitalmaktas side. Nei, skal arbeidsledighet og utbytting avskaffes, så må også kapitalismen avskaffes. Det kan bare skje ved at arbeidsfolk tar makta sjøl, avslutter Torbjørn Lindseth.

«Tar du ikke varer for lønnen, får du ingenting!»

Den bedriften jeg jobba i tidligere ligger på Uthaug i Ørland kommune og driver med salg og videreforedling av fisk og sild. Det er bare tre mann fast ansatt i bedriften, men hovedarbeidskrafta utgjøres av midlertidig ansatte, for det meste kvinner. Deres arbeid består for det meste i å "føre" sildefiletmaskinene og salte og krydre sild. Sildefiletten utgjør den største delen av produksjonen. For å holde 1 maskin igang må det minst 3 arbeidere til, dvs. kvinner. Arbeidet er fryktelig ensformig, og foregår under elendige forhold. Lokalet har betonggolv og er uten oppvarming sommer som vinter. Arbeiderne har gang på gang klaga over disse helsefarlige arbeidsforholda til kapitalisten, men ingen ting har skjedd til nå.

Lønnsforholda ved bedriften er også elendige. De kvinnelige arbeidere får 7,50 pr. time, mens de tre fast ansatte får mellom 8 og 9 kroner timen. Mannlige arbeidere som ikke er fast ansatt, får 7,50 i timen. Men lønnsforholda var enda verre før arbeiderne organiserte seg våren 1969. Da var lønna bare 6 kroner timen for de kvinnelige arbeidere.

Bedriftseieren har hele tida bekjempa den fagforeninga som de kvinnelig arbeidere fikk starta. Allerede før de hadde organisert seg, trua han med at de skulle få sparken. Og etter at foreninga var starta har han trua med å ansatte ikke-organiserte arbeidere – dersom de organiserte krevde høyere lønn og overtidbetaling. Noen fast arbeidsdag eksisterer nemlig ikke. En dag arbeider man 8 timer, den neste dagen kanskje 13 timer. Overtida utgjør nesten 40% av de samlede arbeidstimene. Men før arbeiderne organiserte seg, var det ingen som fikk noe overtidbetaling.

Bedriften benytter seg også av barnarbeid. Under den siste storsild-sesongen var det barn helt ned til 13 år som arbeidet for den usle lønna av 4 kroner timen. Arbeidet besto i å plukke ut sildeemelke til pakking og ising. Voksne som gjorde samme arbeidet fikk 6 kroner (for kvinner) og 7,50 (for menn).

Men det er ikke nok at lønna er elendig. Arbeiderne får heller ikke utbetalt all den lønna de skal ha. Isteden må de ta varer fra forretninga til bedriftseieren, som går med underskudd. En ung arbeider som hadde arbeidet på bedriften i to måneder, fikk på denne tida utbetalt 100 kroner i lønn. Han måtte gå og vente i et halvt år før han fikk resten av lønna fordi han ikke ville ta varer for pengene.

Er det fortsatt noen som tror på sosialdemokratenes forræderske teorier om at arbeidere og arbeidsskjøpere har felles interesser?

Fiskeriarbeider.

Skogsarbeidere i Nordmarka under føydalt diktatur

"Leilendings- og husmannssystemet er under avvikling", skrev Løvenskiolds tidligere skogssjef i 1966 i sin bok om Nordmarkagodsels historie. At det ikke er uten vemod han sier dette går fram av det neste sitatet: "Det er sagt meget nedsettende om den patriarkalske tid, men det bør ikke glemmes at mange, kanskje de fleste driftsherrer gjorde meget for sine folk. Ofte mer enn de strengt økonomisk maktet.... Historien viser oss at det er ikke sikkert at en verkseier, en husmann eller en skogsarbeider hadde større økonomiske sorger enn en Peder Anker eller Harald Wedel, relativt sett."

Den nåværende eneieer av firmaet Løvenskiold Vækerø heter Harald Løvenskiold d. y. og kaller seg verkseier. Foruten å eie Bærum's Verk har han bl.a. Nordmarka ved Oslo med 400.000 mål god skog. Løvenskiold framstilles ofte som en velgjører for Oslos befolkning, fordi de "får lov til" å gå tur i skogen hans. Dette er en rettighet som verkseieren ikke taper noe på, men tvert om vinner på fordi han får tilskudd til skogsbilveger fra kommunen.

Men Nordmarkas skogsarbeidere og halvveis leilendinger veit at verkseieren ikke er noen filantrop, men tvert om en moderne føydalherre som ikke lar noen mulighet for større profitt gå ifra seg. Han ser på arbeiderne utelukkende som et nødvendig onde som det gjelder å drive hardest mulig for minst mulig betaling. For å presse enda større ytelse ut av arbeiderne har Løvenskiold nå fått engasjert en rasjonaliserings ekspert som tidligere har gjort "godt arbeid" hos gods-eier Treschow. Skogsarbeiderne vil nok føle på kroppen at han ikke gjør noe "dårligere" arbeid i Nordmarka.

Men vanlig rasjonalisering og reduksjon av arbeidsstokken klarer ikke i stor nok grad å velte byrdene ved den økte konkurransen over på arbeidsfolk. Derfor presser Løvenskiold fram den ordninga at skogsarbeiderne sjøl må kjøpe de store terrenggående maskinene for at de skal være sikre på å få noe arbeid i det hele tatt. Arbeiderne blir organisert i lag rundt hver maskin og går over til å være "private næringsdrivende". Dermed blir de meldt ut av trygdekassa og mister den lille sosiale beskyttelse de klarte å tilkjempe seg i den tida da de hadde bedre kontroll over fagorganisasjonen. De mister alle sine rettigheter etter tariffavtalen, og mister dermed retten til skogsarbeiderpensjon, arbeidsledighets- og andre trygder.

At det er de store skogseierne som tjener på denne ordninga kan det ikke være noen tvil om, slik som de ivrer for å få arbeiderne til å kjøpe maskinene sjøl. De har til og med fått Arbeiderrettens medhold i at dersom to eller flere skogsarbeidere har gått sammen om å kjøpe en skogsmaskin, så må disse meldes ut av trygdekassa og blir å betrakte som "selvstendige næringsdrivende". Slik blir verkseieren hjulpet av Arbeidsretten og godt assistert av skattedirektøren til å slippe store og kanskje tvilsomme investeringer og redusere de sosiale utgiftene, samtidig som han gjør skogsarbeiderne avhengige av å jobbe på de betingelsene han sjøl fastsetter.

Men verkseieren bruker også andre utpekulerte metoder for å slippe billigere fra de sosiale utgiftene. Ofte melder han arbeiderne inn i en svært låg inntektsklasse, og på denne måten kan han betale 500 kroner mindre pr. arbeider i året til trygdekassa. Arbeideren kan nok også tjene på dette på kort sikt, men når han så blir sjuk får han utbetalt så lite i dagpenger at han ikke kan greie seg på det. Dersom arbeideren så klager til trygdekassa og den tar opp saka, sier verkseieren at han trodde ikke at denne arbeideren ville få så stor inntekt dette året p.g.a. svært dårlige avvirkningsforhold eller liknende. Dette kan han si hvert år og slipper sjølsagt unna med det. Slik benytter arbeidsskjøperne alle midler for å undergrave de sosiale trygdene som arbeiderne har tilkjempa seg.

Hvordan greier så Skog- og Landarbeiderforbundet å ta seg av skogsarbeidernes interesser imot en slik eneveldig føydalherre? Bitter erfaring har vist at arbeiderne ikke lenger kan stole på "sin egen organisasjon". Arbeiderne har henvendt seg til forbundet med krav om å få oppnevnt ei såkalt fagkyndig nemd, slik at de kunne få det vanskelighetstillegget de hadde krav på, og som Løvenskiold nekta dem. Men i fellesskap med Skogbrukets Arbeidsgiverforening avviste forbundet arbeidernes krav, og siden har ikke arbeiderne hørt noe mer. (Harald Løvenskiold sitter i sentralstyret i SA.)

Vi ser at det ikke hjelper å klage til sine "egne tillitsmenn!"

Det kan tvert om være forbundet med ubehageligheter å be tillitsmannen om å værne om arbeidernes mest allmenne rettigheter. Dersom en arbeider klager til tillitsmannen, så går han rett til forstmersten med klagen, og arbeideren får vanskeligheter fordi han er "oppsetsig". Han kan til og med risikere å miste jobben.

Som vi skjønner er ikke pampene i forbundsledelsen særlig populære hos skogsarbeiderne. Og at pampene ikke lenger er trygge på sine medlemmer, kom klart fram under siste tariffoppgjør. Da torde ikke ledelsen å sende oppgjøret ut til uravstemning. De blei på forhånd enige med SA om ikke å si opp overenskomsten for å slippe å få medlemmenes dom. Og den vil bli hard når tida kommer.

ENGELSK-SPRÅKLIGE
SENDINGER FRA

Radio Peking

FRA 21.30 TIL 22.30
" 22.30 TIL 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENG-
DENE 47,7 , 45,3 og 25,6 m.

Radio Tirana

PÅ KORTBØLGENS 31 og 42 m
FRA 06.30 TIL 07.00
" 16.30 " 17.00
" 18.30 " 19.00
" 20.30 " 21.00
" 22.00 " 22.30

DESSUTEN PÅ MELLOM-
BØLGLEN 215 m

FRA 20.30 TIL 21.00
HVER DAG.

Spesialbilag om valget

Nr. 7 1969

KLASSEKAMPEN

bilag nr. 2

marxistisk-leninistisk arbeideravis

ARBEIDSFOLK BØR BOYKOTTE HØSTENS STORTINGSVALG!

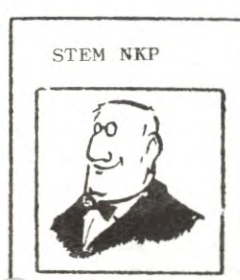
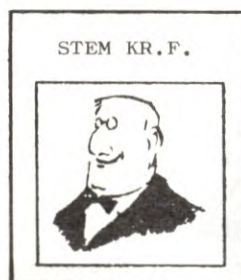
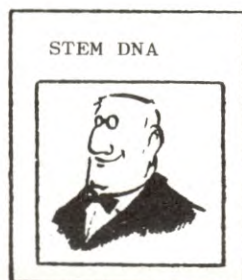
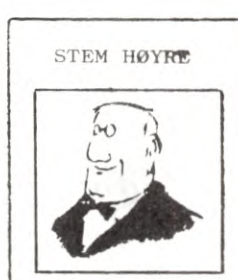
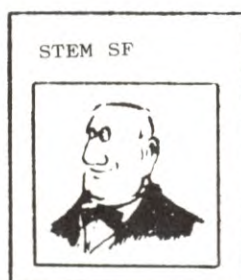
Sosialismen kan aldri seire gjennom et parlamentsvalg, den kan bare komme som et resultat av arbeiderklassen, egen, revolusjonære kamp. Men ved høstens Stortingsvalg finnes det ikke en gang et parti som kan bruke parlamentet som en talerstol for klassekampen og sosialismen, det finnes ingen kandidater som kan avsløre borgerskapets diktatur over det arbeidende folket. Det er på denne bakgrunn at marxist-leninistenes oppfordring til alle progressive arbeidere og intellektuelle er nødt til å bli: Boykott høstens Stortingsvalg.

Hverken SF, NKP eller DNA forsvarer arbeiderfolkets interesser under krisa i kapitalismen.

Krisa i kapitalismen har i løpet av de siste åra blitt skjerpa også i Norge. Omsetningsvanskene for fiskerne og katastrofen i Finnmark er de mest slående eksemplene. De offisielle tallene viser at nærmere 30 000 gikk arbeidsledige i begynnelsen av året. I tillegg til dette kommer den "skjulte" arbeidsledigheten i mange av industribyene. Ungdom som nettopp har avsluttet sin utdanning, enten det er gjennom ungdomsskole, realskole, gymnas eller fagskoler har ofte vanskelig for å få tak i en fast jobb. Strukturrasjonaliseringa fører til plassoppsigelser, nedleggelser av bedrifter, og økt press på arbeiderne i industrien. Utkantbygdene blir samtidig lagt øde, i byene spekuleres det i bolignød.

Norske arbeidere har allerede svart på denne undertrykkelsen med streiker og aksjoner, "lovlige" som "ulovlige". Demonstrasjonene mot borgerpartiene og DNAs morsforslag var et kraftig uttrykk for

Valgfrihetens
samfunn

den kampkraft som finnes i fagbevegelsens grunnorganisasjoner. Skoleungdom og studenter har også vist en gryende kampvilje og økt politisk bevissthet. I denne situasjonen har samtlige "arbeider"partier vist at de enten aktivt motarbeider eller i praksis saboterer arbeiderfolkets interesser. DNA står i sak etter sak helt åpenlyst på monopolkapitalistenes side. Det var under høyresosialdemokratenes regjeringstid at arbeiderklassen blei stilt forsvarsløse mot kapitalkreftenes framstøt gjennom LOs

klassemotsetningene kan avskaffes bare deres parti får

flertall på Stortinget, at sosialismen altså kan gjennomføres parlamentarisk og fredelig. Og hverken SF eller den revisjonistiske ledelsen som kontrollerer NKP er på noen som helst måte i stand til å føre an i kampen for det arbeidende folkets dagskrav. For dem er slike krav bare nye "saker" som kan brukes til å vinne stortingsrepresentasjon og statlig parti-støtte. Et eksempel på dette er kampen mot morsen som arbeiderklassen sjøl har ført an i, mens SF og NKP-ledelsen har gjort det hele til et valgagn. Og i tillegg så gir faktisk disse partiene sin støtte til dannelsen av det monopolkapitalistiske fellesmarkedet Nordøk!

Revolusjonære arbeidere bør ikke stemme.

Det viser tydelig at SF, DNA og NKP-ledelsen ikke er en støtte til arbeiderfolkets revolusjonære kamp, men en hemsko for dem. En stemme til DNA er i virkeligheten en støtte til monopolkapitalisme og imperialismen. En stemme til SF er en støtte til de sosialdemokrater som kastet ut SUF og venstrefløyen, det er en støtte til de krefter som definitivt gjorde SF til et småborgerlig statsparti. En stemme til NKP er i dag en stemme til Reidar T. Larsens revisjonistiske linje, den motarbeider de sanne marxist-leninistene i partiet. For revolusjonære arbeidere må derfor det viktigste være å bygge opp et nytt kommunistisk arbeiderparti, som bygger på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Den første oppgaven er å slutt de revolusjonære kreftene sammen ved å skille dem fra alle reformister og revisjonister. En aktiv valgboikott ved høstens stortingsvalg vil være en klar demonstrasjon mot all opportunisme i arbeiderbevegelsen.

Avvis «arbeider»partienes støtte til monopolkapitalens NORDØK-planer!

NORDISK FELLESMARKED HAR FÅTT OPPSLUTNING BÅDE FRA SF, DNA OG NKP!

Initiativet til et utvidet "nordisk økonomisk samarbeide" – NORDØK – blei tatt på et statsministermøte ifjor i København. Alle- rede i slutten av juli år forelå en omfattende rapport om emnet fra et spesielt embetsmannsutvalg, nedsatt av de nordiske regjeringene. Et konkret utarbeidet forslag til Nordøk-traktat finnes som et vedlegg til rapporten.

Årsaken til dette hastverket i en såvidt omfattende sak er åpenbar. Hverken Norge, Danmark eller Sverige har fått noe positivt svar på søknadene om medlemskap i EEC, og statsbyråkratiene ønsker derfor fortest mulig å finne fram til en mindre markedsdannelse som kan intensivere strukturrasjonaliseringa, styrke den nordiske monopolkapitalen og lette en seinere integrasjon i Fellesmarkedet.

NORDØK BETYR: FRI ETABLERING FOR UTENLANDSK KAPITAL!

Et grunntrekk i Embetsmannsrapporten er at det nordiske samarbeidet skal tilpasse næringslivet til "nye og andre betingelser". Samarbeidet må altså unngi innslag som konserverer ikke lengre konkurransekraftige produksjonsformer og produksjonsstrukturer." (s. 5). Å forsterke nedleggelsen av svake bedrifter, gjennomføre plassoppsigelser, la større bedrifter kjøpe opp mindre, konsentrere investeringene om teknologisk høyt utviklete industrier, kort sagt, styrke strukturrasjonaliseringa på alle områder, er et gjennomgående tema.

For å oppnå dette skal kapitalbevegelsen mellom de nordiske landa "bli friere". Wallenberg skal sikres full investerings- og etableringsfrihet i Norge. Men rapporten påpeker også klart at Nordøk vil medføre at f.eks. Norge og Finland må avskaffe

mange av sine nåværende restriksjoner for utenlandsk kapital fra land utenfor Norden. Det "er på det rene" at konsesjonslovene "vil måtte baseres på det mest liberale lands bestemmelser", dvs. Sveriges. (s. 9).

En melding i Teknisk Ukeblad, nr. 21 – 69, s. TU 1012, viser at også amerikansk monopolkapital har innsett dette: "Amerikanske oppkjøp av svenske bedrifter skjøt fart ifjor, bl.a. gjennom ITT's store ervervelser. Hittil i år har aktiviteten vært forbausende lav, men dette er bare stille før stormen – tror man på svenske hold.

Flere svenske bedrifter ligger nå i forhandling om salg til amerikanerne, og etter-som de amerikanske kjøperne betaler betydelig høyere pris enn det europeerne kan tilby, kommer antakelig et flertall av forhandlingene til å resultere i kjøp. Planene om et nærmere samarbeid mellom de nordiske land, har økt USA's interesser for etablering i Norden." (Vår uth.).

Det er altså innlysende at det utvidete "økonomiske samarbeid i Norden" vil bidra til å styrke kapitalkonsentrasjonen i medlemslanda, og f.eks. i Norge føre til en økt infiltrasjon av utenlandske kapitalinteresser, både fra de andre nordiske landa og fra land som USA, Tyskland, Sveits og Frankrike.

Nedleggelsen av bedrifter, plassoppsigelser, førtidspensjoneringa og arbeidsledigheten vil komme til å stige.

Arbeidsintensiteten vil på ny bli drevet opp. Sinnrike amerikanske lønssystemer med en "personvurdering" som bare ledelsen kjenner til vil bli forsøkt innført overalt for mest mulig å kunne splitte opp arbeiderne. Kort sagt: Arbeiderfolk må betale for å sikre

monopolkapitalens profit.

NORDØK BETYR: TOLLUNION FOR Å SIKRE MONOPOLKAPITALENS MARKEDER.

Et annet hovedelement i Nordøk-planene er sjølsagt opprettelsen av en nordisk tollunion, som sikrer felles ytre tollgrenser, samt full frihandel mellom medlemslanda, med unntak av de fleste jordbruksprodukter.

Årsaken til at en slik tollunion blir etablert er at monopolkapitalen står i fare for å produsere mer enn den kan få solgt. Stagnasjon truer av mangel på stadig større markeder.

Det er bakgrunnen både for opprettelsen av EEC og planene om Nordøk.

Det er sjølsagt klart at den nasjonale monopolkapital i hvert av de nordiske land ikke har like interesser. Noen er interessert i et stort marked for aluminium, andre i et stort marked for stål og atter andre i et stort marked for jordbruksprodukter. Det er den sterkeste og mest allsidige monopolkapital, i Norden stort sett den svenske, som nødvendigvis vil ligge best an i et slikt fellesmarked.

NORDØK BETYR: UTKANTSTRØKA VIL BLI LAGT ØDE.

I avsnittet om fiskeripolitikk snakkes det om finansiell støtte til fiskerne fra et eget fond. Men også dette er innafør strukturrasjonaliseringas ramme: For det rapporten bl.a. nevner som tiltak der det offentlige bør gripe inn med subsidier er "kondemnering av eldre og uhensiktsmessige fiskefartøyer, flytting fra fiskevær som nedlegges og mer sentrale fiskehavner,....".

Altså: flytt fra kystbygdene, hold opp med sjarkefisket og bli trålarbeider hos Findus med bosted Hammerfest eller en annen "sentral fiskehavn", da vil du nemlig få den kapitalistiske statens støtte og velsignelse. Men fiskeribefolkninga vil utvilsomt gjennomskue en slik "distrikts"-politikk.

Ingen norsk politiker våger ennå åpenlyst å ta den belastninga det innebærer å trekke jordbrukssektoren med i tollunion og frihandel. Men også for jordbruket skal det opprettes et eget "strukturfond", og målsetninga der er bl.a. å medvirke til "reduksjon av produksjonen i ikke-rasjonelle bedrifter". (s. 24) Men hvilke norske småbruk er "rasjonelle" i kapitalistisk forstand sammenliknet med storgårdene i Sør-Sverige og Danmark?

Det Nordøk tar sikte på er kort og godt langt som å forberede nedleggelsen av store deler av det norske jordbruket.

Denne utviklinga vil altså forsterke den nåværende tvangsforflytninga av folk fra utkantstrøka. Det er på forhånd klart at store deler av Norge, særlig Vestlandet og Nord-Norge er alt for grisorndt til å by på de store fortjenestemulighetene for Wallenberg & Co.

I embedsmannsrapporten er derfor "tiltak for å øke arbeidskraftens og kapitalens bevegelighet" (s. 17.) satt som en viktig oppgave for det industrielle samarbeidet.

En forutsetning for at kapitalkonsentrasjonen skal lykkes er nemlig at arbeidskrafta er flyttbar. Særlig viktig er tilgangen på ny arbeidskraft fra distriktene. Alt dette innebærer opphoping av folk i store byer og "vekstsentra", mens bygdesamfunnet etterhvert blir lagt øde.

Forts. 4. bilagsside

PARLAMENTARISK VEI TIL SOSIALISMEN EN ILL

Sosialdemokratiet – monopol-kapitalens forvaltere og handlangere.

Etter krigen hadde den norske monopolkapitalismen til mål, liksom i verden forøvrig, å legge grunnen for store framstøt. Dette måtte skje i nært samarbeid med USA– imperialismen, hvis strategiske mål var å kontrollere så store deler av verden som mulig økonomisk og militært.

Motkraften var det Sovjetunionen som da ennå var sosialistisk, det revolusjonære proletariatet og verdens revolusjonære folk. For at USA–imperialismen og den vestlige monopolkapitalen forøvrig skulle kunne konsolidere og utvide sine posisjoner, trengte den et redskap som:

1. Kunne undergrave, nøytralisere og splitte opp arbeiderklassens revolusjonære kampkraft.
2. Kunne forberede grunnen for USA–imperialismens framstøt i Europa.
3. Kunne legge forholdene mest mulig til rette for monopolkapitalismens nasjonale framstøt.

Nøkkelredskapet til disse formålene var det vestlige sosialdemokratiet. Vårt hjemlige sosialdemokrati, DNA, stilte seg raskt til disposisjon. I tida umiddelbart etter krigen resulterte dette i at DNA gjorde fullstendig knefall for USA–imperialismen ved å påta seg å presse landet inn i NATO, samt å åpne slusene fullstendig for amerikansk økonomisk innflytelse gjennom "Marshallhjelpa". Til gjengjeld lå veien åpen for den norske monopolkapitalen og dens sosialdemokratiske lakeier til å styrke sitt grep om den norske arbeiderklassen, til å øke utbyttinga og legge grunnen for sine kjenneprofitter.

På grunn av sitt grep på arbeiderklassen gjennom demagogisk propaganda og reaksjonær anti-kommunistisk hets, og gjennom å utnytte kommunistpartiets svakheter, greide DNA med kapitalistenes velsignelse å kjøre seg fram i viktige posisjoner i det borgerlige statsapparatet. Sosialdemokratiet kunne nå da de var kommet i regjeringsposisjon, forberede og legge opp til en politikk som i alle henseender kom til å tjene den herskende klassen av monopolkapitalister. Årsaken til at DNA kom til å bli statsborgerskapets lydlige tjener er flere.

1. Den opportunistiske og reformistiske forrætnelsen i DNA i slutten av 20-åra resulterte i at DNA i løpet av 30-åra fullstendig endra

klassekarakter, og blei et borgerlig arbeiderparti: Et parti som baserer seg på arbeidsfolks støtte, men som i målsetting og handling er borgerlig. Et slikt parti er sjølsagt alltid rede til å føre borgerlig politikk. 2. For det andre drypper det på kløkkeren når det regner på presten. Det sosialdemokratiske lederskiktet blei dermed begunstiga med feite bestikklser. Et blikk på de sosialdemokratiske toppenes inntekter skulle klart kunne vise at de løper ikke borgerskapets ærend gratis. (Både Bratteli og Aspengren tjener nesten 100.000 kroner i året.)

Sosialdemokratiet og klassesamarbeidet.

Et av de feltene hvor sosialdemokratiet klarest har vist sin klassekarakter og stått fram som borgerskapets redskap, er undertrykkelsen av arbeiderklassens lønnskamp. For at den sosialdemokratiske regjeringa skulle kunne trygge kapitalistenes profitter, var det nødvendig å undertrykke lønnskampen og skjule sine forbrytelser bak et ideologisk røykteppe: nemlig frenetisk å hevde at klassekampen var død. Resultatet var at det i hele perioden etter krigen ikke har vært store lønnskonflikter fordi streikeretten i realiteten har vært avskaffa!

Sosialdemokratiets viktigste funksjon for kapitalistene er såleis å undergrave fagbevegelsen og lønnskampen. Ved å tilegne

DNA, SF og NKP agenter i arbe

seg makta over fagbevegelsen og ved byråkratiske overgrep å holde på den, har det alltid vært sosialdemokrater som har "representert" arbeiderne i lønnsoppgjørene. Ut fra kapitalistenes målestokk har disse i høyeste grad "vært seg sitt ansvar bevisst". Deres taktikk har gått ut på å legge fram forslag som har vært gunstige for kapitalistene, men det motsatte for arbeidsfolk. For å rettferdiggjøre forræderiet har pampene månt til "samfunnsansvar", solidaritet med "arbeider" regjeringa osv. Samtidig har de gjort alt som har stått i deres makt for å splitte arbeidsfolk opp mot hverandre. Dette har skjedd ved massiv propaganda for "kaketeorien", som går ut på at det ved lønnsoppgjøret er ei spesiell "lønnskake" som skal fordeles mellom arbeidsfolk, og som de skulle kjempe om innbyrdes. Aldri har det vært satt spørsmålstekn ved kapitalistenes kjenneprofitter.

I de fleste høve har imidlertid utgangen ved tariffforhandlingene blitt dette:

Når arbeiderne ved uravstemning forkasta de skammelige forslaga, blei lønsspørsmåla avgjort ved en statlig domstol, nemlig tvungen lønnsnemnd. På denne måten har monopolkapitalistene og deres statsapparat, i nært samarbeid med sosialdemokrat–pampene, gang på gang undertrykt arbeiderklassens lønnskamp med reint diktatoriske midler for å verne profittene og utbyttinga.

LO, som skulle fremme og kjempe for arbeidernes krav, har som vi ser i allianse med DNA istedet undertrykt og dempa disse kravene. Fagbevegelsen, som skulle være arbeidsfolks kampredskap mot borgerskapet, har istedet blitt retta mot arbeiderklassen.

Monopolkapitalen og deres sosialdemokratiske lakeier har faktisk satt alle krefter inn på å inkorporere fagbevegelsen i det kapitalistiske

statsapparatet, slik at borgerskapet kan diktere hva som skal være fagbevegelsens politikk. Dette er et grunnleggende aspekt ved det som kalles den korporative staten, og som var det bl.a. Hitler og Mussolini kjempa for! Ikke minst det vi her har snakka om skulle rettferdiggjøre betegnelsen sosialfascisme om sosialdemokratiet: sosialisme i ord – fascisme i handling.

Sosialdemokratiet og landsbygda.

DNA's politikk overfor utkantstrøka har kort og godt hatt til funksjon å legge alt til rette for storkapitalens behov. Denne politikken er så avsløpende at den ikke levner noen tvil med hensyn til hvilke interesser DNA tjener.

Krisa i kapitalismen har også satt sitt preg på fiskeriene, med stadig mer omfattende monopolisering og sentralisering. Dette har bidratt til at mindre fiskere har blitt drevet fra bruka sine. Fiskestopp på fiskestopp, innstramming av kredittmulighetene osv. har fullstendig undergravd deres eksistensmuligheter.

Det samme kan sies om den stillinga småbrukere står i. De tvinges regelrett bort fra gard og grunn. Dette skjer som resultat av den såkalte strukturrasjonaliseringa, som består i å avvikle de små bruka til dem som lever av eget arbeid og proletarisere dem. På denne måten tvinges fiskerne og småbrukerne inn til monopolkapitalens "vekstsentra" der investeringene mer enn profitte. Disse gruppene blir dermed en del av den mer mobile og kontrollbare arbeidskrafta som monopolkapitalistene trenger til sin rådighet. DNA har vært hovedeksponenten, hoveddrivkrafta, i gjennomføringa av denne politikken. Dette var også innholdet i den såkalte "Nord–Norge planen" som sosialdemokratene i si tid lanserte.

Valgboykott - et ledd i klassekampen

"I klassesamfunnet står hvert enkelt menneske i en bestemt klassesmessig stilling, og det finnes ikke en eneste tanke som ikke har klassestempel. (Mao)

Dette må være utgangspunktet når vi skal finne ut hva revolusjonære arbeidere bør foreta seg ved stortingsvalget. Målet for om våre handlinger er riktige, må bestandig være om de tjener proletariatet og de breie lag av folket, om de er i samsvar med massenes taktisk og strategiske mål.

En analyse av det borgerlige "demokratiet" viser oss at parlamentarismen bare er et uthengsskilt som skal dekke over statens karakter som borgerskapets redskap, et røykteppe for borgerskapets diktatur. Erfaringene fra over 100 års klassekamp, summet opp av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung viser også klart at så snart arbeiderklassen truer kapitalistenes makt, blir de formelle demokratiske rettighetene og institusjonene satt ut av spill, og borgerskapets kjerne, den organiserte militær- og politimakt, går til angrep på folkets reising. Derfor kan ikke arbeiderklassen vinne seier gjennom parlamentet.

Dette fører ikke med seg at marxist-leninistene tar avstand fra parlamentarisk arbeid i seg sjøl. Ærlige kommuniste har alltid bekjempet anarkister og andre borgerlige "desperados" som skriker ut sine teorier om at ethvert parlamentarisk arbeid betyr å overgi seg til klassefienden. Den slags verdensfjerne og idealistiske "teorier" har ingen ting med proletariats ideologi å gjøre. I boka "Radikalismen – kommunismens barnesykdom" gjendrev Lenin det "venstre"–opportunistiske pratet om at arbeid i det borgerlige parlamentet på ethvert tidspunkt og i enhver situasjon er feilaktig, og han karakteriserte "venstre"–opportunistene som "fraserevolusjonære svermere".

Likevel er det i den nåværende situasjon riktig å boikotte stortingsvalget. For, som Lenin også pekte på, skal man kunne tjene proletariats klasseinteresser ved å ta del i et parlamentsvalg, må en rekke betingelser være tilstede.

Ingen av de partier som stiller til valg i år, er proletariske, revolusjonære partier. De tre "sosialistiske" partiene, DNA, SF og

NKP har alle sammen avslørt seg som ubrukbare i det arbeidende folkets kamp. Deres betalte "opposisjon", (Se forøvrig artikkel om "arbeider"–partiene,) er et vern om borgerskapets makt, og deres funksjon innafor arbeiderbevegelsen er å lamme proletariats kampkraft. Å stemme på disse partiene bringer ikke den norske arbeiderklassens kamp et eneste steg framover.

Noen vil hevde at det øverst på enkelte av "arbeiderpartienes" lister finnes progressive enkeltpersoner som det kan være riktig å stemme på. Men hvis vi går gjennom listene for hele landet finner vi ingen som tar avstand fra "teorien" om "den parlamentariske veien" til sosialismen, som peker klart og entydig på statsapparatets reaksjonære klassekarakter, som avviser alle forsøk fra SF–juntaen og fra den revisjonistiske ledelsen i NKP på å framstille seg sjøl som arbeiderklassens og folkets representanter. Ingen av kandidatene går inn for bygginga av det revolusjonære partiet med det mål for øye å gjennomføre en proletarisk revolusjon i Norge og å opprette proletariats diktatur. Ingen av kandidatene erklærer at de bygger på marxismen-leninismen, Mao Tsetung tenkning. At ingen av de nominerte åpent forfekter disse revolusjonære standpunktene betyr i virkeligheten at ingen av dem stiller seg helt og fullt på de arbeidende massers side i klassekampen.

Men, vil igjen noen spørre, er det ikke tross alt dette bra om vi får noen på "tinget" som er enige med oss i mange viktige saker, som motstanden mot mosen, NATO, EEC osv.? Det er riktig at flere av de nominerte har et tilnærmet riktig standpunkt i delspørsmål. Men dette betyr ikke at f.eks å stemme på NKPs førstemann i Telemark vil være et bidrag til kampen mot mosen og mot pampene i LO–ledelsen. Førstemann på NKPs liste i Telemark kommer fra et parti som aldri kan klare å organisere og mobilisere arbeiderklassen til kamp for disse sakene. Partiet har en ledelse som er direkte fiendtlig til en sann organisering og mobilisering fordi den veit at massebevegelsen vil rive vekk den siste rest av jord under beina på dem. Et revisjonistisk parti som ikke kan eller vil organisere arbeiderklassens revolusjonære kamp, vil heller ikke kunne være et redskap for, representere, denne kampen på Stortinget.

« Vi arbeidsfolk har ikke n

-- Ved høstens valg finnes det ikke noe parti som virkelig kan representere den kampen som arbeidsfolk idag er nødt til å føre for sine interesser, sier kassereren i Malersvennenes Forening i Oslo, Kurt Wolfgram, til KLASSEKAMPEN. SF har jo talt sviktet sosialismen, og NKP er etter min mening et stortingsparti og ikke et klassekampparti. Sjøl om det finnes en rekke progressive medlemmer der, så er det Larsen og ledelsens politikk som er avgjørende. Det riktige må derfor være å boikotte valget.

Progressive uttalelser fra en stortingsmann fra dette partiet vil bare tjene til å dekke over partiets borgerlige innflytelse i arbeiderbevegelsen. En stemme til en stortingskandidat fra dette partiet vil være en stemme til den klassefiendtlige lederklikken han representerer, den vil aldri kunne styrke klassens revolusjonære kamp. Den enorme og vanskelige oppgaven med å skape en organisert massebevegelse kan bare det marxist-leninistiske partiet og den progressive enhetsfronten klare, og derfor fins det i dag ingen kandidater som revolusjonære arbeidere kan stemme på i høstens valg. Dessuten, når enkeltsakene ikke blir satt i sammenheng gjennom en marxistisk-leninistisk analyse, vil dette på lengre sikt underminere massenes politiske nivå i stedet for å heve det.

I proletariats kamp kan arbeidet i parlamentet bare ha verdi ved at parlamentet blir en talerstol for det marxistisk-leninistiske partiet, en talerstol for kommunistisk propaganda og agitasjon. Videre må arbeidet alltid ta sikte på å blottstille det borgerlige diktaturet. Bare et marxistisk-leninistisk parti, væpna med Mao Tsetungs tenkning, kan bruke stortinget som en talerstol for arbeidsfolk, og bare dette partiet kan sette parlamentsarbeidet i sin rette underordnede sammenheng. Et sânt parti fins ikke i dag, og derfor er det, i denne konkrete situasjon riktig å boikotte valget.

DET STATLIGE V KA

Maskinpistoler mot masseaksjoner

Den borgerlige statens væpnede organisering har alltid utvikla seg i takt med krisa i kapitalismen og skjerpinga av klassekampen. Etter Menstadslaget i 1931, der hær og politi blei satt inn mot arbeidere som be- em kjempastreikebryteri, auka opprustninga av politiet, bl.a. blei det oppretta et landsomfattende nett av reservepolitistyrker som spesielt skulle ta seg av å slå ned opprør. Disse krisestyrkene er ennå i funksjon. Skiensavisa Varden kunne først i mai i år melde at "intet stopper politireserven". Titelen refererte til et kurs på Gjerpen for 130 mann fra det norske opprørspolitiet. Ifølge Varden imponerte de fire troppene med imponerende presisjon i sine øvelser i sluttet orden, drill, opptreden i massetjeneste med bl.a. angrep og forsvar med langkøller, med diverse formasjoner i forbindelse med massetjeneste, med demontering og sammensetning av våpen...". Et bilde fra øvelsene viste oppstilte politisoldater med maskinpistoler. Borgerskapet er nå som før forberedt på å slå ned arbeiderklassens revolusjonære kamp med vold.

Norge har også unntakslover ! Juntaens militærkupp i Hellas blei gjennomført etter NATO's plan for unntakstilstand, Prometheus. Men også NATO–Norge har sine unntakslover. De kalles her beredskapslover, blei vedtatt like etter Norge gikk inn i Atlanterhavspakten, og gir statsmyndighetene "rett" til å fengsle folk uten lov og dom dersom de sjøl mener landet er i en krisesituasjon. Det kan innføres dødsstraff for oppfordring til "ulovlig streik", og militæret, dvs. NATO, kan gis diktatorisk myndighet på alle områder som klassenstaten finner nød-